

مجموعه آثار قلم اعلی

۲۰

این مجسمه با اجازه محفل مهندس روحانی ملی ایران
شید الله ارکانه بتعداد محدود بمنظور حفظ تکثیر
شده امت ولی از انتشارات مصوبه امری نبی باشد

شهرالجلال ۱۳۳ بدیع

فهرست مجموعه مبارکه

صفحه	الواح مبارکه
۲	مکتوبه عربی
۱۴	مکتوبه فارسی
۳۹	اصل کل الخیر
۴۲	بشارات
۵۱	قلم اعلی اهل مہار البیوضات رحمانیہ بشارت میدہد
۵۲	لوح حکمت کتاب از زہد الرحمن من ملکوت البیان
۷۰	شکر شکن شوند ہمہ طوطیان مہند
۷۶	ہذہ ورقہ الفردوس
۷۹	از مناجاتہای فارسی
۱۱۰	از مناجاتہای عربی
۱۲۴	قد احترق المحاصون من نار الفراق
۱۳۰	دعای شفا فبجانک اللہم یا اللہ

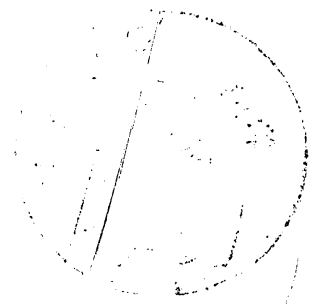
فهرست مجموعه مبارکه

صفحه	الواح مبارک
۱۳۱	شعری مبارک
۱۵۷	غزلیات مبارک
۱۷۵	وجه حق از افق اعلی باهل به با توجه نموده میفرماید

بسم الله الرحمن الرحيم

بما نزل من حبروت العزة بلسان القدرة والقوة على التبيين من
قبل وانا اخذنا جواسمه واقصناه فقيص الاختصار فضلاً على الابد
ليوقوا بعنده ويؤدوا اماناته في انفسهم وليكون من جوهر التقي في
ارض الروح محشورا يابن الروح في اول القول فملك قلباً
جيداً حسناً منيراً لتملك ملكاً دائماً باقياً ازلاً قدماً يابن الروح
احب الاشياء عذى الانصاف لا ترغب عنه ان تكون الى رغباً
ولا تغفل منه لتكون لي اميناً وانت توفى بذلك ان شهد الاشياء

بينك لابعين العباد وتعرفنا بمرفاتك لا بعرفه احد في البلاد و فكر
في ذلك كيف ينبغي ان تكون ذلك من عظمة عليك وعنايتي لك
فاجده امام عينيك يابن الانسان كنت في قدم ذاتي و
ازيته كينونتي عرفت حتى فيك خلقتك والقيت عليك مشاك
واظهرت لك جمالي يابن الانسان اجبت خلقتك فخلقتك
فاجبني كي اذكرك وفي روح احيايت اثبتك يابن الوجود
فاجبني لاجتك ان لن تحبني لن اجتك ابداً فاعرف يا عبد
يابن الوجود رضوانك حتى وجبتك وصلي فاوخل فيها ولا تصبر
هذا ما قدر لك في ملكوتنا الاعلى وجبروتنا الاسنى يابن البشر
ان تحب نفسي فاعرض عن نفسك وان تريد رضائي فاعرض عن جنانك
لتكون في فانيئا واكون فيك باقياً يابن الروح ما قدر لك
الراحة الا باعراضك عن نفسك وحقبا لك نفسي لان ينبغي ان يكون

افتخارک باسی لا باسک و التکاک بوجہی لا بوجک لانی وحده
 احب ان اکون محبوباً فوق کل شیء یابن الوجود بحجی حسنی
 من دخل فیرنجی وامن ومن اعرض غوی وھلک یابن البیان
 حسنی انت فا دخل فیه لکن سألماً حتی فیک فاعوذ منک لتجدنی قریباً
 یابن الوجود مشکاتی انت و مصباحی فیک فاستوریہ و
 لا تفحص عن غیری لانی خلقتک عنیتاً و جعلت التعمیرک بالفتا
 یابن الوجود صنعتک بایدی القوۃ و خلقتک بانامل القدرۃ
 و اودعت فیک جوہر نوری فاستغن عن کل شیء لانی صنعی
 کامل و حکمی نافذ لا شک فیه ولا تکن فیریباً یابن الوجود
 خلقتک عنیتاً کیف تفتقر و صنعتک عزیزاً لم تستدل و
 من جوہر العلم اھرتک لم تستعلم عن دونی و من طین المحبت خلقتک
 کیف تستغل بغیری فارح البصر لیک لتجدنی فیک قائماً قادراً مقدرلاً

قیوماً یابن البشر انت ملکی و ملکی لا یعنی کیف تخاف من
 فناک و انت نوری و نوری لا یطغی کیف تضرب من
 اطفالک و انت بہائی و بہائی لا یعنی و انت قیمتی
 و قیمتی لا یعنی فاسترح فی حبک ایامی لکی تجدنی فی افق الاعلی
 یابن الانسان وجه بوجہی فاعرض عن خمیری لأن سلطانی
 باق لا یرزول ابداً و ملکی دائم لا یجول ابداً و ان تطلب سوا
 لن تجد لو تفحص فی الوجود سزد انزل اقدیماً یابن البیان
 فانس دونی و انس بروحی ذلک من جوہر امری فاقبل الیہ
 یابن الانسان فاکف بنفسی عن دونی و لا تطلب معیناً سوا منی
 لأن مادونی لن کیفیک ابداً یابن الروح لا تطلب
 متی مالا نخبہ لنفسک ثم ارض ما قضینا لوجہک لأن ما ینفک
 بذالک لکن بہ راضیاً یابن منظر الاعلی اودعت فیک

روحاً منى لتكون جيبياً الى لم تركتني وطلبت محبواً سواي
 يا ابن الروح حتى عليك كبر لا تنساء وفضل بك عظيم لا تنساه
 وحي فيك موجود لا تعطاه ونوري لك مشهود لا تخناه
 يا ابن الوجود قدرت لك من شجر الأبهى فواكه الأصفى كيف اعرضت
 عنه ورضيت بالذي هو ادنى فارح الى ما هو خير لك في افق الآ
 يا ابن الروح خلقتك عالماً جعلت نفسك دانياً فاصعد الى ما
 خلقت له يا ابن السماء ادعوك الى البقاء وانت تتبعى الفناء
 بجم اعرضت عما تحب واقبلت الى ما تحب يا ابن الانسان
 لا تتعد عن حدك ولا تدع ما لا ينبغي لنفسك فاسجد لطلعت ربك
 ذو القدرة والأقتدار يا ابن الروح لا تقهر على المسكين
 باقتحار نفسك لأنى امشى قد امد واراك فى سوء حالك واللعن
 عليك الى الابد يا ابن الوجود كيف نسبت عيوب نفسك

واشتغلت بعبود عبادى من كان على ذكك فعليه لعنة منى
 يا ابن الانسان لا تنفن بخطأ احد ما كنت خاطئاً وان تفعل غير ذكك
 ملعون انت وانا شاهد بك يا ابن الروح ايقن بان الذ
 يا امر الناس بالعدل ويرتكب الفحشاء فى نفسه انه هو ليس منى ولو
 كان على اسمى يا ابن الوجود لا تئيب لنفسك الا لتعجب لنفسك
 ولا تقل ما لا تفعل وذلك امرى عليك فاعمل به يا ابن الانسان
 لا تحرم وجه عبدى حين الذى يسلك فى شئى لأن وجهه وجهى
 فاجعل منى يا ابن الوجود حاسب نفسك فى كل يوم من
 قبل ان تحاسب لأن الموت ايتيك بغتة وتقوم على الحساب
 فى نفسك يا ابن السماء جعلت لك الموت بشارة كيف
 تحزن منه وجعلت النور لك ضياءً كيف تحجب عنه
 يا ابن الروح بشارة النور اشررك فاستبشر به وارضون الله

ادعوك فاستحسن فيه لتسرح في ابد الأبد يا ابن الروح روح القدس
 يشرك بالإنس كيف تحزن وروح الأمر يؤيدك على الأمر كيف تحجب
 ونور الوجه يشي قد أمك كيف تضلل يا ابن الإنسان لا تحزن إلا
 في بُعدك عنا ولا تفرح إلا في قربك بنا والرجوع اليينا
 يا ابن الإنسان افرح بسبر وقلبك لتكون قابلاً للقائى ومراًناً
 بحالى يا ابن الإنسان لا تفر نفسك عن جميل روائى و
 لا تحرم نصيبك عن يدى حياضى لكلا ياخذك الظلمة فى سرديته دا
 يا ابن الوجود فاعل حدودى بحالى ثم انه نفسك عما تهوى طلباً
 لرضائى يا ابن الإنسان لا تترك اوامرى بحالى ولا
 تنس وصاياى ابتغاء لرضائى يا ابن الإنسان ارض فى
 بر العالم ثم اسرع فى ميدان السماء لن تجد الراحة الا بالخضوع للأمرنا
 والتواضع لوجهنا يا ابن الانسان عظم امرى لأنظر عليك

من اسرار العظم واستشرق عليك من انوار القدم يا ابن الإنسان
 كن لى خاصاً لاكون لك متواضعاً وكن لأمرى ناصر الكون فى
 الملك منصوراً يا ابن الوجود اذكرنى فى ارضى لأذكرك فى
 سمائى لتقرب عيىنك وتقرب عيىنى يا ابن العرش سمعك
 سمعنى فاسمع به وبصرك بصرى فابصر به لتشهد فى سرك لى تقديساً
 عيلاً لأشهدك فى نفسى مقاماً رفيعاً يا ابن الوجود فاشهد
 فى بسبلى راضياً عني وشاكراً للقضائى لتسرح معى فى قباب العظمة
 خلف سرادق العزة يا ابن الإنسان فكر فى امرى و
 تدبر فى فعلك اتمتع بان تموت على الفراش او تستشهد فى
 سبيلى على التراب وتكون مطلع امرى ومظهر نورى فى حالى
 الفردوس فانصف يا عبد يا ابن الإنسان وجاهل تخشب
 شرىك من ديك لكان اكر عندى عن خلق الكونين وضيأ الثقلين

فاجهد فيه يا عبد يا ابن الانسان لكل شئ علامته علامته احبت
 التصير في قضائي والاصطبار في بلائي يا ابن الانسان محبت
 الصادق يرجو البلاء كرجاء العاصي الى المغفرة والمذنب الى الرحمة
 يا ابن الانسان ان لا يصيبك البلاء في سبيل كيف تسلك
 سبل الراغبين في رضائي وان لامتك المشقة شوقاً للقائي
 كيف يصيبك النوحاً بحالي يا ابن الانسان بلائي عيائتي
 ظاهره نار ونعمته وباطنه نور ورحمته فاستبق اليه لتكون نوراً انوارياً
 وروحاً قديماً وهو امرى فاعرفه يا ابن البشر ان اصابك
 من نعمته لا تفرح بها وان تمسك من ذلته لا تحزن منها لان كليتهما
 تزولان في حين وتبديان في وقت يا ابن الوجود ان يتيك
 الفقر لا تحزن لان سلطان الغنا ينزل عليك في هذا الايام ومن
 الذل لا تحزن لان العزة يصيبك في هذا الزمان يا ابن الوجود ان تحب

هذه الدولة الباقية الابدية وهذه الحيوه القديمه الازليه فاترك هذه الدوله
 الفانيه الزائليه يا ابن الوجود لا تستغل بالدنيا لان النار منحن
 الذهب وبالذهب منحن العباد يا ابن الانسان انت تريد
 الذهب وانا اريد تنزيهك عنه وانت عرفت غنا نفسك فيه
 وانا عرفت الغنا في تقدريك منه وعمرى هذا علمى وذلك ظنك
 كيف تجمع امرى مع امرك يا ابن الانسان فانفس الى علمى فترى
 لتنفق في السماء من كنوز غير لا ينفق وخرنوب مجد لا يبلى ولكن وعمرى
 انفاق الروح اجمل لو تشبهتني يا ابن البشر يبطل الوجود وعمرى
 نظفه عن كل شئ لا استوائى به واستقرارى عليه يا ابن الوجود
 فوادك منزلى قدسه لتزولى وروحك منظرى طهره لطنورى
 يا ابن الانسان فادخل يدك في جيبى لارفع رأسى عن جيبك مشرقاً
 مضيقاً يا ابن الانسان فاصعد سماءى لى ترى وصالى لتشبه

من زلال خمر لاشمال وكوب مجد لا زوال يابن الانسان قد
 مضى عليك ايام واشتغلت فيما باهتوى به نفسك من الطنون و
 الاوثام الى متى تكون راقداً على بساطك فارفع راسك عن
 النوم فان الشمس ارتفعت في وسط الزوال لعل يشرق عليك من انوار
 الجبال يابن الانسان اشرفت عليك النور من افق الطور و
 نفخت روح السناني سينام قلبك فارفع نفسك عن الجحبات
 والظنونات ثم ادخل على البساط لتكون قابلاً للبقاء ولايقا للقاء
 كيلا ياخذك موت ولا نصب ولا غوب يابن الانسان
 ازلتى ابداعي ابدعتها لك فاجعلها رداً ليهلكك واحدي حتى احداً
 اخرعتها لأجلك فاجعلها قيص نفسك لتكون مشرق قويتى الى الابد
 يابن الانسان عظمى عظمى اليك وكبرياى رحمتى عليك وباني
 نفسى لا يدركه احد ولن تحببتهش قد اخرتته في خزائن سترى وكنازاتى

لطفاً لعبادى وترحمنا خلقى يا ابناء الهوىة في الغيب ستمنون
 عن حبي وتضطرب النفوس من ذكرى لان العقول لن تطيقنى والقلوب
 لن تستنى يابن الجبال وروحى وغيايتى ثم تحتمى وجمالى كتمانلت
 عليك من لسان القدرة وكتبتهما من قلم القوة قد نزلنا على قدرك و
 لحكت لاعلى شانى وكفى يا ابناء الانسان هل عرفتم خلقناكم
 من تراب واحد لئلا نفتخر احد على احد وتفكر وافي كل حين فخلقنا انفسكم
 اذ انبغى كما خلقناكم من شئ واحد تكونون كيفى واحدة بحيث تمثون على
 رجل واحد وتاكلون من ثم واحد وتسكنون في ارض واحدة حتى تظهر
 من كينونكم واعمالكم وافعالكم آيات التوحيد وجواهر التقريد هذا صهي
 عليكم يا ملا الانوار فاستنخوا منه تجدد الثرات القدس من سدره غرقيح
 يا ابناء الروح انتم خزائنى لان حكيم كثر لنا الى اسرارى وجواهر على
 فاحطو لها لئلا تطلع عليها اعيار عبادى واشرار خلقى يابن من قام

قام بذاته في ملكوت نفسه فاعلم باثني قدر سلطت عليك من
 روايح القدس كلها و اتمت القول عليك و احملت التزميتك
 و رضيت لك بارضيت لفتي فارض عني ثم اشكر لي يا ابن الانسا
 ف اكتب كل ما القيناك حينئذ من مداو النور على لوح الروح و ان
 لن تقدر على ذلك فاجعل المداو من جوهر الفؤاد و ان لن
 تستطيع ف اكتب من مداو الاحمر الذي سفك في سبيلي فانه احلى
 عذی عن كل شئی لیثبت نوره الی الابد

بسم الله البهجة الأبهی

ای صاحبان بهوش و گوش اول سر و شس دوست این است
 ای بلبل معوی جز در گلبن معانی جای مگرین و ای بد به سلیمان
 عشق جز در سبای جانان وطن بگیر و ای غمخای قبا جز در قاف و فنا

محل پذیر این است مکان تو اگر بلا مکان بر جان بربری و آهنگ
 مقام خود را یگان نمائی ای سپر روح هر طبری را نظر بر آشیان
 و هر بلبل را مقصود جمال گل مگر طیور افنده عباد که برابر فانی فانی
 شده از آشیان باقی دور مانده اند و بگلهای بعد توجه نموده از
 گلهای قرب محروم گشته اند زهی حیرت و حسرت و افسوس
 و دریغ که با بریتی از امواج رفیق اعلی گشته اند و از افق ابعی دور
 مانده اند ای دوست در روضه قلب جز گل عشق مکار و
 از ذیل بلبل حبت و شوق دست مدار مصاحبت ابرار را غنیمت
 دان و از مرغت اشرا در دست و دل هر دو بر دار ای سپر
 انصاف کدام عاشق که جز در وطن معشوق محل گیرد و کدام خطا
 که بی طلبوب راحت جوید عاشق صادق را حیات در وصالت
 و موت در فراق صد زشان از صبر خالی و قلوبشان

از اصطبار مقدس از صد هزار جان درگذزند و بگویم جان شتابند
 ای سپرخاک برستی میگویم خافتترین عباد کسی است که در قول مجادله
 نماید و برابر او خود تفوق جوید بگوامی برادران باعمال خود را بیارید
 نه باقوال ای سپران ارض برستی بدانید قلبی که در آن
 شائبه حسد باقی باشد البسته بجزروت باقی من در نیاید و از ملکوت
 تقدیس من رواج قدس نشود ای سپر حبت از تو تا زرف
 امتناع قرب و سدره ارتفاع عشق قدمی فاصله قدم اول بردار
 و قدم دیگر بر عالم قدم گذار و در سراسر خلق دوار و شو پیش شو
 آنچه از قدم عزت زول یافت ای سپر عزت در سبیل قدم چالاک
 شو و بر افلاک انتر قدم گذار قلب را بصیقل روح پاک کن و
 آهنگ ساحت لولاک نما ای سایه نابود از مدارج ذل
 و هم بگذر و بمعارج غریقین اندر آ چشم خورشید تا جمال مبین بینی و

تبارک الله احسن الخالقین گوئی ای سپر بهوی بر آشی نشو
 چشم فانی جمال باقی نشناسد و دل مرده حسرت بجل پر مرده مشغول نشود
 زیرا که هر قرینی قرین خود را جوید و بخش خود انس گیرد ای سپر رب
 کور شو تا جمال مبین و کور شو تا سخن و صوت یلیم را شنوی و جاهل شو
 تا از علم نصیب بری و فقیر شو تا از بحر غمهای لایزال قسمت برزوال
 برداری کور شو یعنی از مشاهده غیر جمال من و کور شو یعنی از استماع
 کلام غیر من و جاهل شو یعنی از سوای علم من تا با چشم پاک و دل طیب
 و گوش لطیف بساحت قدم در آئی ای صاحب دو چشم چشمی
 بر بند و چشمی بر گشا بر بند یعنی از عالم و عالمیان بر گشایی بحال
 قدس جانان ای سپران من ترسم که از نعمه و وفا فیض نبرد
 بدیار قمار اراج شوید و جمال گل ندیده باب و گل از گردید اید و ستان
 بجمال فانی از جمال باقی نگذرید و بخاکدان ترابی دل مبسندید

ای پسر روح وقتی آید که بلبل قدس منوی از بیان اسرار معانی ممنوع شود
و جمیع از غمزه‌رسانی و ندای سبحانی ممنوع گردید ایچو غیر غفلت
درین که صد هزار سال منوی در لسانی ناطق و صد هزار معانی غیبی در
لحظی ظاهر و لکن گوش خنج تابش نوز و قلبی نه تا صرفی بیاید
ای همکنان ابواب لامکان بازگشته و دیار جانان از دم
عاشقان زینت یافته و جمیع از این شهر روحانی محروم مانده اند الا
قلبی و از آن قلبی هم با قلب طاهر و نفس مقدس مشهور گشت الا اقل قلبی
ای اهل فردوس برین اهل یقین را اجبار نماید که در فضای قدس
قرب رضوان روضه جدیدی ظاهر گشته و جمیع اهل عالین و هیاهل
خلد برین طائف حول آن گشته اند پس جهدی نماید تا بانقا
در آید و حقائق اسرار عشق را از شقائقش جویند و جمیع حکمت‌های
بالله احدیه را از آثار باقیه اش بیاید قرت ابصار الهییم و خلواتین

ای دوستان من آیا فراموش کرده اید آن صبح صادق روشنی
که در ظل شجره انیساکه در فردوس اعظم غرس شده جمیع در آن فضای قدس مبارک
نزد من حاضر بودید و بسه کلمه طیبه تکلم فرمودم و جمیع آن کلمات شنیده
و مدبوش گشتید و آن کلمات این بود ایدوستان رضای
خود را بر رضای من اختیار کنید و آنچه برای شما خواهم هرگز فرستید
و بادلهای مرده که با مال و آرزو آلوده شده نزد من بیایید اگر
صدر را مقدس کنید حال آن صحرای فضا را بنظر در آید و بیان
من بر همه شما معلوم شود در سطر هشتم از اسطر قدس که در لوح پنجم
از فردوس است میفرماید ای مردگان فراسخن غفلت
قرنها گذشت و عمر گر انما یرا بانتهار رسانده اید و نفس پاک از شما
باحت قدس مانید در اجر شکر که مستغرقید و کلمه توحید
بر زبان میرانید بمغوض مرا محبوب خود دانسته اید و دشمن مرا

دوست خود گرفته اید و در ارض من بحال خرمی و سرور می بینید
 و غافل از آنکه زمین من از تو بیزار است و اشیای ارض از تو در گریز
 اگر فی الجمله بصبر بگشائی صد هزار عز را از این سرور خوشتر دانی و
 فدا را از این جیات نیکوتر شمری اینجا که متحرک من بتوانم
 و تو از من با یوس سیف عیسان شجره امید تو را بریده و در
 جمیع حال بتوزدیم و تو در جمیع احوال از من دور و من عزت بیزوال
 برای تو اختیار نمودم و تو ذلت بنمیتی برای خود پسندیدی
 آخر تا وقت باقی مانده رجوع کن و فرصت را گذار ای پسر بوی
 اهل دانش و بنشین سالها که کشیدند و بوصول ذمی الجلال فائز گشتند
 و عمر داد و دیدند و بلبقای ذمی الجلال رسیدند و توانا و دیده منزل
 رسیده و نا طلبیده مطلب و اصل شدی و بعد از جمیع
 این مقام و رتبه بحجاب نفس خود چنان مجتنب مانی که چشمت بحال

دوست نیفتاد و دستت بدامن یار نرسید فحشجو امن ذلک یا
 اولی الأَبصار ای اهل دیار عشق شمع باقی را اراج فانی
 احاطه نموده و جمال غلام روحانی در عبادت تیره ظلمانی مسرور مانده
 سلطان سلاطین عشق در دست رعایای ظلم مظلوم و حامد قدس
 در دست جندان گرفتار جمیع اهل سرادق احمی و ملا اعلی نوحه
 ندبه می نمایند و شما در کمال راحت در ارض خصلت اقامت نموده اید
 و خود را هم از دوستان خالص شوب داشته اید فباطل ما انتم
 تظنون ایجهلای معروف بعلم چرا در ظاهر دعوی شبانی
 کنید و در باطن ذنب انعام من شده اید مثل شما مثل ستاره
 قبل از صبح است که در ظاهر در می و روشن است و در باطن
 سبب اضلال و هلاکت کار و انهای مدینه و دیار من است
 ای بطاهر آراسته و باطن کاسته مثل شما مثل آب تلخ

صافی است که کمال لطافت و صفا از آن در ظاهر مشهود و در چون
 بدست صراف ذائقه احدیه افتد قطره از آن را قبول نفرماید
 بلی تجلی آفتاب در تراب و مرآت هر دو موجود و لکن از فردان تا
 ارض فرق آن بلکه فرق بنیها در میان ایدوست لسانی
 من قدرتی مائل اختیار کن هرگز شنیده که یار و اغیار
 در قلبی بگنجد پس اغیار را بران تا جانان منزل خود در آید ای
 پسر خاک جمیع آنچه در آسمانها و زمین است برای تو مقررداشتم
 مگر قلوب را که محل نزول تجلی جمال و اجلال خود معین فرمودم
 و تو منزل و محل مرا بغیر من گذاشتی چنانچه در هر زمان که ظهور
 قدس من آهنگ مکان خود نمود غیر خود را یافت اغیار دید
 و لا مکان بجزم جانان شتافت و مع ذلک ستر نمودم و ستر
 نمشودم و محبت تو را نپسندیدم ای جوهر هوی بسا

سحر گاهان که از مشرق لامکان بجان تو آدم و توراد بر سرت راحت بغیر خود
 مشغول یافتیم و چون برق روحانی بنام غرسلطانی رجوع نمودم و در
 مکان قرب خود نزو جنود قدس اظهار داشتیم ای سپر خود
 بادیه مای عدم بودی و تور ابد و تراب امر در عالم ملک ظاهر نمودم
 و جمیع ذرات ممکنات و حقائق کائنات را بر تربیت تو نگاه داشتم
 چنانچه قبل از خروج از بطن ام و چشمه شیر منیر برای تو مقرر داشتم و چشمها
 برای خط تو نگاه داشتم و حب تو را در قلوب سالکان نمودم و بصرف
 جود تو را در ظل رحمت پروردگم و از جوهر فضل و رحمت تو را خط فرمودم
 و مقصود از جمیع این مراتب آن بود که بحیروت باقی ما در آئی و قابل
 بخششهای غیبی باشی و تو غافل چون بتر آمدی از نامی نعمیم غفلت
 نمودی و بجان باطل خود پرداختی بستمیکه بالبره فراموش نمودی
 و از باب دوست با یوان دشمن مقرر یافتی و سکن نمودی ^{و بنا} _{ای بنده}

در سحر گاهان نسیم غنایت من بر تو فرور نمود و تو را در فراش غفلت غنیمت یافت
 و بر حال تو کزیت و بازگشت ای برادر من از لسان
 شکریم کلمات نازنینم شنو و از لب نمکنیم قدس منوی بیانشان
 یعنی تنجمای حکمت لدنیم را در ارض طاهر قلب بیفشان و باب یقین آبروه
 تا سنبلات علم و حکمت من سر سبز از بلده طیبه انبات نماید
 ای پسر ارض اگر مرا خواهی جز مرا نخواه و اگر اراده جمالم دار چشم
 از عالمیان بردار زیرا که اراده من و غیر من چون آب و آتش در یک
 دل و قلب نگنجد ای بیگانه بیگانه شمع دولت بر افروخته و
 قدرت من است آن را بسا و دانی مخالف نفس و هوای خواموش مکن
 و طبیب صحیح علمت های تو ذکر من است فراموشش منما حُب مرا
 سرمایه خود کن چون بصرو جان عزیزش دار ای اهل رضوان
 من نهال محبت و دوستی شمارا در روضه قدس رضوان بید ملاطفست

غرس نمودم و به بنیان محبت آتش دادم حال نزدیک بفر رسید
 جدی نماید تا محفوظ ماند و بنا را ازل و شهود نوزد اید و ستان من
 سراج ضلالت را خواموش کنسید و مشاعل باقیه هدایت در قلب و
 دل بر افروزید که غمغریب صرافان وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوای
 خالص نپذیرند و غیر عمل پاک قبول ننمایند ای سپر تراب سحاک
 عباد آمانند که تا سع نیابند لب نگشایند چنانچه ساقی تا طلب نیسیند
 ساغر نخبند و عاشق تا بجمال معشوق فائز نشود از جان نخر و شد پس
 باید جبهه های حکمت و علم را در ارض طیبه قلب مبدول دارید و مستور نمائید
 تا سنبلات حکمت الهی از دل بر آید نه از کف در سطر اول لوح مذکور
 و مسطور است و در سراق خط الله مستور ای بنده من طمک
 بر زوال را با نزال از دست منه و شاهنشاهی فردوس را به شوقی از
 دست مده این است کوش حیوان که از پیش قلم رحمن ساری گشته

طوبی لشابزین ای سپر روح قفس بشکن و چون همایش تبهوی
 قدس پرواز کن و از نفس بگذر و با نفس رحمانی در فضای قدس رتبان
 بیارام ای سپر ما و براحت یومی قانع شو و از راحت
 بیروال باقیه بگذر و گلشن باقی عیش جاودان را بگلشن فانی ترابی تبدیل
 نما از زندان بصرای خوش جان خروج کن و از قفس امکان برضوان
 دلکش لامکان بخرام ای بنده من از بند ملک خود را رانی
 بخش و از حبس نفس خود را آزاد کن وقت را غنیمت شمر زیرا
 که این وقت را دیگر نمینی و این زمان را هرگز نیابی ای
 فرزند کثیر من اگر سلطنت باقی مینی البسته بحال جدار ملک
 فانی در گدزی و لکن ستر آن را حکمت است و جلوه این را در نه
 جزا فنده پاک ادا کن نماید ای بنده من دل را ز غل پاک کن
 و بی حد بیاط قدس احد بخرام ایدستان من در سبیل

رضای دوست مشی نمائید و رضای او در خلق او بوده و خواهد بود
 یعنی دوست بر رضای دوست خود در بیت او وارد نشود و در اموال او
 تصرف ننماید و رضای خود را بر رضای او ترجیح ندهد و خود را در هیچ
 امری مقدم نشارد و تفکر و انی ذلک یا اولی الافکار ای فیه عرش
 بدشمن و بدبین و خود را دلیل مکن و عویل بر میار یعنی بد بگو تا
 نشوی و عیب مردم را بزرگ بدان تا عیب تو بزرگ ننماید و
 دلت نفسی پسندنا دلت تو چهره بخشاید پس با دل پاک و قلب ظاہر
 و صدر مقدس و خاطر منزه در ایام عمر خود که اقل از آنی محسوب است
 فارغ باش تا بفرغت از این جسد فانی بفر دوس معانی راجع شوی
 و در ملکوت باقی مقربانی و ای دای ای ایاستان هوای نفسانی
 از عشوق روحانی چون برق گذشتهاید و بخیا شیطانی دل محکم
 بستاید ساجد خیالید و اسیم آن را حق گذشتهاید و ناظر خارید

و نام آن را گل گذارده اید نفس فارغی از شمار آمد و نسیم الطغای
 از ریاض قلوبتان وزید نضاح مشفق محبوب را بسا داده اید و از
 صفی دل محو نموده اید و چون بهائم در سبزه زار شوت و آل تعیش
 مینمایند ای برادران طریق چرا از ذکر نگار غافل گشته اید و
 از قرب حضرت یار دور مانده اید صرف جمال در سراق بمثال
 بر عرش جلال مستوی و شما هوای خود بجدال مشغول گشته اید
 روایح قدس میوزد و نسائم جود در مهبوب و کل بزرگام مبتلا
 شده اید و از جمیع محروم مانده اید زهی حسرت بر شما و علی الذین
 میشوند علی اعتبارکم و علی اثر اقدارکم هم بیرون ای پسران آمال
 جامه غرور از تن بر آید و ثوب تکبر از بدن بیدازید در سطریم
 قدس که در لوح یاقوتی از قلم خنی ثبت شده این است ای برادران
 بایکدیگر مدارا نمایند و از دنیا دل بروراید بعزت افتخار نمایند

و از ذلت ننگ مدارید قسم بجا که کل را از تراب خلق نمودم و البته
 بنحاک راجع فرمایم ای پسران تراب اغیار از ناله سحر کاه
 فقرا اخبار کنید که مباد از غفلت بهلاکت افتد و از سدره دولت
 بی نصیب مانند الکریم و ابجود من خصالی فنیئنا لمن یرین بنحاک
 ای ساخج هوی حرص را باید گذاشت و بقناعت قانع شد
 زیرا که لازمال مریض محروم بوده و قانع محبوب و مقبول ای پسر
 کینرمن در فقر اضطراب نشاید و در غنا اطمینان نباید هر
 فقریر اعتقاد پی و هر غنار افتاد از عقب و لکن فقر از ماسوی الله
 نعمتی است بزرگ خیر شمارید زیرا که در غایت آن غنای با تسریح
 بکشاید و در این مقام انتم الفقراء مستور و کلمه مبارکه و الله هو
 الغنی چون صبح صادق از افق قلب عاشق ظاهر و باهر و هویدا و اسکا
 شود و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرباید ای پسران غفلت

دشمن مراد خانه من راه داده اید و دوست مرا خود رانده اید
 چنانچه حُب غیر مراد دل منزل داده اید بشنودید بیان دوست را
 و برضوانش اقبال نمائید دوستان ظاهر نظر مصلحت خود بگرد گیرا
 دوست داشته و دارند و لکن دوست منوی شمارا ااجل شما دوست
 داشته و دارد بلکه مخصوص بدایت شما بلا یای لالتحی قبول فرموده
 بچنین دوست جفا کنید و بکوششبتابید این است شمس کلعه
 صدق و وفا که از افق اصبح مالک اسما اشراق فرموده افحوا
 اذ انکم لاصفا کلمه الله المہین التیوم ای ضروران باموال بنیہ
 بد ایند که غمناستی است محکم میان طالب و مطلوب و عاشق و
 معشوق هرگز غمی بر مقرر قرب وارد نشود و بمدینه رضا و تسلیم در
 نیاید مگر قلیلی پس نیکوست حال آن غمی که غنا از ملکوت جاودا
 منغش نماید و از دولت ابدی محروم نشود و اندک قسم با هم عظم که

نور آن غمی اهل آسمان را روشنی بخشد چنانچه شمس اصل زمین را ای آفتاب
 ارض فقرا امانت منند در میان شما پس امانت مرا دست حفظ نمائید
 و براحت نفس خود تمام نپردازید ای فرزند مہوی از آلائش فنا
 پاک شو و با کمال آسایش در افلاک فقر قدم گذار تا خمر تجا از عین فنا
 بیاشامی ای پسر من صحبت اشرا غم بپذیراید و مصاحبت
 ابرار زنگ دل بزور اید من اراد آن باین مع الله فلیانس مع
 اجزاء و من اراد ان یسمع کلام الله فلیسمع کلمات اصفیاء زہما
 ای پسر خاک با اشرا الفت گیر و مؤانست مجو که ججالت اشرا
 نوز جاز بنا حساب تبدیل نماید ای پسر کینز من اگر نفس
 روح القدس طلبی با جبار صاحب شو زیرا که ابرار جام باقی از کف
 ساقی خلد نوشیده اند و قلب مردگان چون صبح صادق زنده
 و منیر روشن نمایند ای غافلان گمان مبرید که اشرا غم

مستور است بلکه یقین بدانید که بخت جلی مسطور گشته و در پیشگاه حضور مشهور
 اید و استان برستی میگویم که جمیع آنچه در قلوب مستور نموده اید نزد ما
 چون روز واضح و ظاهر و هویدا است و لکن ستر آن را سبب جود و فضل
 ماست نه استحقاق شما ای سپر انان شبنی از زرف دریای رحمت
 خود بر عالمیان مبذول داشتیم و احدی را مقبل نیافتم زیرا که کل از خمر باقی
 لطیف توحید ببار کشف نمید اقبال نموده اند و از کائنات جمال باقی
 بجام فانی قانع شده اند فتنس با هم یقینون ای سپر خاک
 از خمر بمیشال محبوب لایزال چشم پوش و بخر کرده فانی چشم گمشا
 از دست ساقی احدیه کاوس باقیه بر گیر تا بجه پوش شوی و از سرش
 غیب مغوی شنوی بگو ای پست فطران از شراب باقی قدم
 چرا آب فانی رجوع نمودید بگو ای اصل ارض برستی بدانید
 که بلای گمانی شمارا در پی است و عقاب عظیمی از عقب گمان میرسد

که آنچه را مکتب شدید از نظر محو شده قسم بجا بگویم که در الواح زبرجدی از قلم جلی جمع
 اعمال شما ثبت گشته ای ظالمان ارض از ظلم دست خود را کوتاه نیاید
 که قسم یاد نموده ام از ظلم احدی نگذرم و این عهدی است که در لوح محو و محوتم
 داشتم و بجاتم غرق خودم ای عاصیان بر دباری من شمارا جری نمود
 و صبر من شمارا بغفلت آورد که در سیلهای جهلک خطرناک بر مرا کب نار
 نفس میا یک میرانید گو یامرا عاقل شمرده اید و یابی خبر انکاشته اید
 ای مهاجران سان مخصوص ذکر من است بنسبت میا لایند
 و اگر نفس ناری خلبه نماید بد که عیوب خود مشغول شوید بنسبت خلق من
 زیرا که هر که ام از شما بنفس خود ابصر و اعرفید از نفس عباده من
 ای سپر ان وهم بدانید چون صبح نورانی از افق قدس صدائی
 برود البسته اسرار و اعمال شیطانی که در لیل ظلمانی معمول شده ظاهر
 شود و بر عالمیان هویدا گردد ای گیاه خاک چگونه است

که بادست آلوده بشکر مباشرت جامه خود نمائی و بادل آلوده بچثافت
 شتوت و هوی معاشرت را جوئی و بما لک قدم راه خواهی هیبت
 هیبت عا انتم تریدون ای سپهران آدم کلمه تیسبه و افعال ظاهره
 مقدسه سماء غرضیه صعود نماید جدم کنید تا افعال از غبار ریا و کدورت نفس و
 هوی پاک شود و بساحت غرقبول در آید چه که غنغریب صرافان وجود در
 پیشگاه حضور مجرب و خالق پذیرند و غیر عمل پاک قبول نمایند این است
 آفتاب حکمت و معانی که از افق مشیت ربانی اشراق فرموده طوبی للمقبلین
 ای پسر عیش خوش ساختی است ساحت هستی اگر اندر آئی و نیکو
 بساطی است بساط باقی اگر از ملک فانی برتر خواهی و ملیح است نشاط
 مستی اگر سماع معانی ازید غلام الهی باشی اگر با نیز آتیب فانی شوی
 از نیستی و فنا و محنت و خطا فارغ گردی اید وستان من یاد
 آورد آن عهدی را که در جبل فاران که در عقبه مبارکه رمان واقع شده با من نموده

و ملا اعلی و اصحاب مدین بقار ابر آن عهد گواه گرفتم و حال احدی را بر
 آن عهد قائم نمی بینم البته غرور نافرمانی آن را از قلوب محو نموده
 بقسمیکه اثری از آن باقی نمانده و من دانسته صبر نمودم و اظهار زنداشتم
 ای بنده من مثل تو مثل سیف بر جوهری است که در خلاف تیره
 پنهان باشد و باین سبب قدر آن بر جوهریان مستور ماند پس
 از خلاف نفس و هوی بیرون آئی تا جوهر تو بر عالمیان هویدا و روشن آید
 اید و ست من تو شمس سما قدس منی خود را بکسوف دنیا میالای
 حجاب غفلت را خرق کن تا بی پرده و حجاب از خلف سحاب بدر آئی
 و جمیع موجودات را بخلعت هستی بیارائی ای ابناء غرور
 بسطنت فانیه ایامی از حیرت بائی من گذشته و خود را با سبب
 زرد و سرخ می آرائید و بدین سبب افتخار ننمایید قسم بجا آلم که
 جمیع را در نیمه یک رنگ تراب در آورم و همه این رنگهای مختلفه را

از میان بردارم مگر کسانی که بزرگ من در آیند و آن تقدیس از
 از همه زنگهاست ای بنا غفلت بپادشاهی خانی دل
 بسندید و مسرور شوید مثل شما مثل طیر غافلست که بر شاخه
 باغی در کمال اطمینان بسراید و بفتنه صیاد اجل او را بخاک اندازد
 و دیگر از غنمه و هیکل درنگ و اثری باقی نماند پس بندگان
 هومی ای فرزند کنیز من لازال هدایت باقوال بوده
 و این زمان بافعال گشته یعنی باید جمیع افعال قدسی از شکل انسان
 ظاهر شود چه در اقوال کل شمر کنید و لکن افعال پاک و
 مقدس مخصوص دوستان است پس بجان سعی نمائید تا بافعال
 از جمیع ناس ممتاز شوید کذا که نصیحا کم فی لوح و دست منیر
 ای پسر انصاف در لیل جمال هیکل تقا از عقبه زمرودی و فابسد
 منتی رجوع نمود و گریست گریستی که جمیع مؤعالمین و کرمین از مال او

گریستند و بعد از سبب نوحه و ندبه استفسار شدند که در وقت که
 حسب الامر و عقبه و فاعلم نظر ماندم و راکحه و فاعلم از اهل ارض نیافتیم و بعد از
 رجوع نمودم بطرف اوقات که حمامات قدسی چند در دست کلاب ارض مبتلا
 شده اند در این وقت حوریه الطی از قصر روحانی بی ستر و حجاب دوید و
 سوال از اسامی ایشان نمود و جمیع مذکور شد الا اسمی از اسماء و چون اصرار
 حرف اول اسم زلسان جاری شد اهل عرفات از مکان خنجر خود بیرون
 دویدند و چون بگرفت دو دم رسید جمیع بر تراب نختند در آنوقت
 مذکور من قرب رسید زیاد و بر این جا بر تبه انا کنا شهداء علی افعالنا
 و حسینة کانا یفعلون ای فرزند کنیز من ازلسان من سلسل
 معانی بوش و از مشرق بیان سبحان اشراق انوار شمع بیان من غیر
 ستر و کتمان مشاهده نما تخمهای حکمت لدیتم را در ارض ظاهر قلبیست
 و باب یقین آیش ده تا سنبلات علم و حکمت من سر سبز از بلده و طبیعت است

نماید ای سپر هوی تاکی در هوای نفسانی طیران نمائی بر تخت
 فرمودم تا در هوای قدس معانی پرواز کنی نه در فضای وهم شیطانی
 شانه مرحت فرمودم تا گیسوی شگینم شانه نمائی نه گلویم بجزاشی
 ای بندگان من شما اشجار رضوان منسید باید با ثمار بدیعۀ منیده ظاهر
 شوید تا خود و دیگران از شما منتفع شوند لذا بر کل لازم که بصنایع و اکتساب
 مشغول گردند این است سبب غنایا اولی الالباب و
 ان الامور معلقة باسبابها و فضل الله یغنیکم بها و اشجار بی ثمار لایق بار
 بوده و خواهد بود ای بنده من پستری ناس نفوس می هستند
 که بی ثمر در ارض ظاهرند و فی الحقیقه از اموات محسوبند بلکه اموات
 از آن نفوس معطله معلقه ارج عند الله مذکور ای بنده من
 بهترین ناس آنند که با قرائت تحصیل کنند و صرف خود و ذوی
 القربی نمایند جتایت رب العالمین عروس معانی بدیعه

که و رای پرده های بیان ستور و پنهان بود بعنایت الهی و الطاف
 ربانی چون شعاع منیر جمال دوست ظاهر و هویدا شد شهادت می دم
 ای دوستان که نعمت تمام و حجت کامل و برهان ظاهر و دلیل
 ثابت آمد دیگر تا بهمت شما از مراتب انقطاع چه ظاهر نماید کذلک
 تمت النعمه علیکم و علی من فی السموات و الارضین

و الحمد لله رب العالمین

بخوان الله العالی الاعلی

اصل کل الخیر هو الاعتماد علی الله و الانقیاد لأمره و الرضا
 لمرضاته اصل الحکمة هی الخشیه عن الله عزذکره و المنجاة
 من سطوته و سیاطه و الوجل من مطا هر عدله و قضائه
 رأس الدین هو الاقرار بما نزل من عند الله و الاشاع لما شرع

في محكم كتابه اصل العزة هي فاعلة العبد بما رزق به والاكتفاء
 بما قدره اصل المحب هو اقبال العبد الى المحبوب والاعراض
 عما سواه ولم يكن مرادها الا ما اراد مولاه اصل التذكر هو اليقظة
 على المذكور والنسيان عن ورائه رأس التوكل هو التفريط
 العبد واكتسابه في الدنيا واعتماده بالله وانحصار النظر الى
 فضل مولاه اذ اليه يرجع امور العبد في منقلبه ومثونه رأس
 الانقطاع هو التوجه الى الله والورود عليه والنظر اليه
 والشهادة بين يديه رأس الفطرة هي الاقرار بالافتقار
 والخضوع باختيار بين يدي الله الملك العزيز المختار رأس
 القدرة والشجاعة هي اعلاء كلمة الله والاستقامة على حبه
 رأس الاحسان هو اظهار العبد بما انعم الله وشكره في كل الاحوال
 وفي جميع الاحيان رأس التجارة هي حبي به يستغنى كل شيء

عن كل شيء وبدونه يفتر كل شيء عن كل شيء وبذا ما رقم من اصبح غير منير
 رأس الهمّة هي انفاق المرء على نفسه وحلى ابله والفقراء من اخوته في
 دينه رأس الايمان هو التعلق في القول والتكسر في العمل
 ومن كان اقواله ازيد من اعماله فاعلموا عدمه خير من وجوده وفناءه
 احسن من بقائه اصل العافية هي الصمت والنظر الى
 العاقبة والانزواء من البرية اصل كل الشر هو اغفال
 العبد عن مولاه واقباله الى ما سواه اصل النار هي الحجاب
 في آيات الله والمجادلة بما ينزل من عنده والالتجارية والاستكبار
 عليه اصل كل العلوم هو عرفان الله جل جلاله وهو
 لمن يحقق الا بعرفان منظر نفسه رأس الذنّة هي الخروج
 عن ظل الرحمن والدخول في ظل الشيطان رأس الكفر
 هو الشرك بالله والاعتماد على سواه والفرار عن قضاياه

رأس قلما اذكرنا ذلك هو الانصاف وهو خروج العبد عن
الوهم والتقليد والتفكر في مظاهر الصنع بغير التوحيد والمشاورة
في كل الامور بصيرا حديد اصل الخسران لمن مضت ايامه
وما عرف نفسه كذلك علمناك وصرفناك كتاب الحكمة
لشكر الله ربك في نفسك وتفتخر بها بالدين الامين

بذا نداء الابحى الذي ارتفع من الافق الاعلى في سجن عكا

هو البیتین العظیم الجبیر

حق شاید و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع
نذا و کلمه علیا آنکه از کوشش بیان آذان امکان از قصص کا ذبه مطهر
شود و مستعد گردد از برای اصفای کلمه طیبه مبارکه علیا که از
خزانة علم فاطر سماء و خالق اسما ظاهر گشته طوبی للمنصفین

يا اهل ارض بشارت اول که از ام کتاب در اینطور انظم بجمع
اهل عالم عنایت شد محو حکم جبار است از کتاب تعالی الکریم ذوق
العظیم الذی بفتح باب الفضل علی من فی السموات و الارضین
بشارت دوم اذن داده شد اخراب عالم بایکد بکبر بروج و ریجان
معاشرت نمایند عاشرو ایا قوم مع الاویان کما بالروح الاریحان
کذلك اشرق نیر الاذن و الارادة من افق سماء امر الله رب العالمین
بشارت سوم تسلیم السن مختلفه است از قبل از قلم اعلى این حکم
جاری حضرات ملوک اید هم الله و یا و زرای ارض مشورت نمایند
و یک لسان از السن موجوده و یا لسان جدیدی مقرر دارند و در مدارک
عالم اطفال را بان تسلیم دهند و همچنین خط در اینصورت از قلم
واحد مشاهده شود طوبی لمن سمع النداء و عمل بما امر به من لهدی الله
رب العرش العظیم بشارت چهارم هر یک از حضرات ملوک

و فقهتم الله برحمتنا نخریب مظلوم قیام فرماید و اعانت نماید باید کل در
محبت و خدمت با و از یکدیگر سبقت گیرند این فتره فرصت است
بر کل طوبی للعالمین

بشارت پنجم این خرب در مملکت بر دولتی ساکن شوند باید
با نمانت و صدق و صفا با آن دولت رفتار نمایند بذا ما نزل
من لدن آمر قدیم بر اهل عالم طراً واجب و لازم است اعانت
این امر عظیم که ارشاد اراده مالک قدم نازل گشته شاید نار بفضا که
در صدور بعضی از اضراب شستل است باب حکمت الهی و نضاح و
مواعظ ربانی ساکن شود و نور اتحاد و اتفاق آفاق را روشن و
منور نماید امید آنکه از توجهات مطایر قدرت حق جل جلاله
سلاح عالم باصلاح تبدیل شود و فساد و جدال از باین عبادت منقطع گردد
بشارت ششم صلح ابر است که شرح آن از قبل از قلم اعلی نازل

نیما من تنسک به و عمل با امر به من لدی الله العلیم الحکیم
بشارت هفتم زمام البسه و ترتیب کسب و اصلاح آن در قبضه اختیار

عباد گذارده شد و لکن ایام آن تجلی و انفسکم طعمت الجاهلین
بشارت هشتم اعمال حضرات رحبه و خوریهامی ملت حضرت روح
علیه سلام الله و بهاء عند الله مذکور و لکن الیوم باید از انزوا نشد
فصاف نمایند و باین تقسیم و منقطع به العباد مشغول گردند و کل را اذن بروج
غایت فرمودیم لیطهر منتم من نیکر الله رب ما یری و مالای یری و
رب الکرستی الرفیع

بشارت نهم باید عاصی در حالی که از غیر الله خود را فارغ و آزاد
مشاهده نماید طلب مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اطهار خطایا
و معاصی جاگزند چه که سبب و علت آمرزش و عفو الهی نبوده و
نیست و همچنین این امر از خلق سبب خوارت و ذل است

وحق جل جلاله ذلت عباد خود و دست ندارد انه هو المشفق الكريم عاصي
 بايدين خود و خدا را بجز حمت حمت طلبد و از سماه كرم مغفرت مسئلت كند و
 عرض نمايد اللهم اني اسئلك بداء عاشيقك الذين اجذبهم بيا
 الاحلى بحيث فقدوا الذروة العليا مقر الشهادة الكبرى وبالاسرار المكتوبة
 في علمك وباللذات المنحوتة في بحر عطاك ان تغفر لي ولابي وامي
 وانك انت ارحم الراحمين لا اله الا انت الغفور الكريم ايرت ترى
 جوهر اخطا، اقبل الى بحر عطاك والضعيف ملكوت اقدارك و
 الفقير شمس غناك ايرت لا تخيبه بجدك وكرمك ولا تمتعه عن فيوضات
 اياك ولا تطرده عن بابك الذي فتحة على من في ارضك وسمائك
 ايه اخطيتاني منعتني عن التقرب الي بساط قدسك وجريراتي بعدتني
 عن التوجه الى خبا مجدك قد علمت ما نيتني عنه وتركت ما امرتني به
 اسئلك بسلطان الاسماء ان تكتب لي من قلم الفضل والعطاء ما يقربني

اليك ويطهرني عن جريراتي التي حالت بيني وبين عشقك وخرقائك انك
 انت المقدر الفياض لا اله الا انت العزيز الفضال
 بشارت و هم حكمه كتب را از زبر و الواح برداشتم فضل من
 لدى الله مبعث هذا النبا العظيم
 بشارت يا زوهم تحصيل علوم و فنون از قيسيل جابز و لكن جلوي
 كه نافع است و سبب و علت ترقى عباد است كذلك قضى الامر
 من لدن امر حكيم
 بشارت و واروهم قد وجب على كل واحد منكم الاستئصال باير من
 الامور من التصايع و الاقراف و امثالها و جعلنا اشتغالكم بها
 نفس العبادة لله الحق تفكروا يا قوم في رحمة الله و الطافه ثم
 اشكروه في العشي و الاشراق لا تضيعوا اوقاتكم بالبطالة و
 الكسالة و اشتغلوا بما تنفع به انفسكم و انفس غيركم كذلك قضى الامر

فی هذا اللوح الذی لاحت من افقه شمس الحکیمه والبیان ^{البعض الناس عند}
 من یقعد و یطلب ^{تمسکوا} بحبل الاسباب متوکلین علی الله مسبب
 الاسباب ^{بهنسی} یصنعون یا یکسی مشغول شود و عمل نماید آن عمل نفس عبادت
 عند الله محبوب ^{ان هذا الامر} فضله العظیم العظیم
 بشارت سیزدهم ^{امور ملت} متعلق است بر جبال بیت عدل الهی
 ایشانند انشاء الله من عبادوه و مطالع الامر فی بلادہ ^{یا حزن} الله
 مرتبی عالم عدل است چکه دارای دور کن است مجازات و مکافات
 و این دور کن دو چشمه اند از برای حیات اهل عالم ^{چونکه} هر روز امری
 و هر چند را حکمی مقتضی ^{لذا} امور بوزرای بیت عدل راجع تا آنچه را مصلحت
 وقت دانند معمول دارند ^{نفوس} که لوجه الله بر خدمت امر قیام نمایند
 ایشان بپند با الهامات غیبی الهی ^{برکل} اطاعت لازم امور سیاسیه
 کل راجع است ببیت عدل و عبادات بما انزل الله فی الکتاب

یا اهل بها شما مشارق محبت و مطالع غایت الهی بوده و هستید لسان را
 بست و لمن احدی میالایند و چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمایند آنچه در آیه
 بنمایند اگر مقبول افتاد مقصود حاصل و الا تعرض بالبل ^{ذروه} بنفسه
 مستقبلین ^{الی الله} المهین القیوم ^{سبب} خزن شوید تا چه رسد بفساد و
 نزاع ^{امید} بیت در ظل سدره غایت الهی تربیت شوید و با اراده
 عامل گردید ^{همه} اوراق یک شجرید و قطره های یک بحر
 بشارت چهاردهم ^{بشد} حال مخصوص زیارت اهل قبور لازمند
 مخارج آن را اگر صاحبان قدرت و وسعت ببیت عدل برسانند
 عند الله مقبول و محبوب ^{نیما} للعالمین
 بشارت پانزدهم ^{اگرچه} جمهوریت نفسش بعموم اهل عالم راجع
 و لکن شوکت سلطنت ایتی است از آیات الهی ^{دوست} ندایم
 ندن عالم از آن محروم ماند ^{اگر} بد برین این دور جمع نمایند اجرشان

عذات الله عظیم است چون در مذاهب قبل نظر مقتضیات وقت
 حکم جاد و محو کتب و نخی از معاشرت و مصاحبت مابل و بچنین
 نخی از قرأت بعضی از کتب محقق و ثابت لذا در این ظهور اعظم و نبأ
 عظیم مواهب و الطاف الهی احاطه نمود و امر برم از افاق اراده
 مالک قدم بر آنچه ذکر شد نازل نحمد الله تبارک و تعالی علی
 ما انزله فی هذا الیوم المبارک العزیز البدیع اگر جمیع عالم بر یک
 دارایی صد هزار سال شود الی یوم لا آخره بشکر و حمد ماطق کرده
 بر آینه بنیاتی از عنایات مذکوره در این ورقه معاودله نماید یسهندک
 کل عارف بصیر و کل عالم خبیر از حق جل جلاله سائل و اهل کخسراست
 ملوک و سلاطین را که مظاہر قدرت و مطالع غرقتند تایید فرماید بر اجراء
 او امر و احکامش انه هو المقدر

التدیر وبالاجابة

بنام دوست یکتا

قلم اعلی اهل بحار البیوضات رحمانیه بشارت میدبد و جمیع را نصیحت
 میفرماید تا کل بنسخ الله مالک اسما بما اراده المحبوب فائز شوند جدا
 و نزاع و فساد مردود بوده و هست باید اجتنای الهی بلحاظ محبت
 و خلق نظر نمایند و بنصیاح مشفقانه و اعمال طیبه کل را با فخر هدایت
 کشانند بسا از نفوس که خود را بحق نسبت داده اند و بسبب تصبیح
 امر الله شده اند اجتناب از چنین نفوس لازم و بعضی از ناس که
 بمقصود اصلی در آیام الهی فائز نشده اند و رحمت معافی از کاس ساین
 نیاشامیده اند از اعمال غافلین و افعال مدعیین متوهم شوند چنانچه
 مشاهده شد بعضی از نفوس که بسیار ایمان از تقاضاستند بسبب اعمال و اقوال
 انفس کا ذبه از افاق عز احدیه محجوب مانند مع آنکه سالها این فردوشنیده
 گر جمله کائنات کافر گردند بردامن کبرایش نشیند گرد

بعضی از عباد آنچه از مدعیان محبت ملاحظه نمایند بچون نسبت میدهند
 فبئس ما هم عملیون و در جمیع اعصار اختیار و اشرار بوده و خواهند بود
 آنرا اعتبار و ایا اولی الابصار قلوب طاہره و ابصار منیره و
 نفوس زکیه باید در جمیع احوال باقی امر ناظر باشند نه باعمال و احوال
 مدعیان و کا ذبان از حق جل جلاله سئلت نمایند جمیع را بهدایت
 فرماید و بر ضامی مطلع آیات که عین رضای اوست فائز فرماید
 انه لهو المحیب المعطی الغفور الکریم محض فضل و عنایت این لوح از
 سماء مشیت الهیته نازل تا جمیع اجابا اراد الله مطلع شوند و از شرور
 نفوس آماره احتراز نمایند بهر تکلیفی را صادق ندانند و بر قائلی را
 از اهل سفینه حمر نشمرند انه لهو البین المتکلم الصادق المتعالی الغریر الامین
 بسببه المبدع العظیم الحکیم
 کتاب انزاله الرحمن من ملکوت البسیان و انه لروح حیوان لاسل الامکان

تعالی الله رب العالمین . یذکر فیہ من یذکر الله ربہ انه لهو
 التبییل فی لوح عظیم یا محمد اسمع الشدا من شطر الکبریا من السیّد
 المرتفعه علی ارض الرعفران انه لا اله الا انا العظیم الحکیم کن
 بهوب الرحمن لأشجار الامکان و مرتبها باسم ربک العادل الخیر
 انما ردنا ان تذکر لک ما یتذکر به الناس لم یعد عن ما عندهم و یوحی
 الی الله مولى المخلصین انما نضح العبا و فی یذره الایام
 التي فیها تغیر وجه العدل و انارت وجهه الجبل و بهتک ستر
 العقل و غاض الراحة و الوفاء و فاض المنه و البلاء و فیها
 نقضت العهود و نکشت العقود لا یدری نفس ما یبصره و یسمیه
 و ما یضنه و یدیه قل یا قوم دعوا الرذائل و خذوا الفضائل
 کونوا قدوة حسنة من الناس و صحیفة یتذکر بها الاناس
 من قام بخدته الامر له ان یصدع بالحکمة و یسعی فی ازاله الجبل عن

بين البرية قل ان اتحدوا في كلمتكم واتفقوا في رأيكم واجعلوا
 اشرا فكم افضل من عشتيكم وخدم احسن من اسلم فضل الانسان
 في اخذته والحال لاني الزينة والثروة والمال اجعلوا اولكم متقدمة
 عن الزينع والهوى واعمالكم منسوبة عن الريب والربا قل لا
 تصرفوا نفوسكم واهمالكم التفتية في المشتيات النفسية ولا تقصروا
 الامور على منافعكم الشخصية انفقوا اذا وجدتم واصبروا اذا
 قدمت ان بعد كل شدة رضاء ومع كل كدر صفاء اجنبوا
 التكايل والتحاسل وتمسكوا بما ينتفع به العالم من الصغير والكبير والشيخ
 والارامل قل اياكم ان تزرعوا زوايا ان الحسنة بين البرية وثوب
 الشكوك في القلوب الصافية المنيرة قل يا احماء الله لا تعملوا
 ما يتكدر به صافي سلسيل المجبة ويقطع به عرف المودة لعري قد
 خلقتم للوداد لا للضيفنة والعداؤ ليس الفخر بكم انفسكم بل بحب

بنا جنكم وليس الفضل لمن بحب الوطن بل لمن بحب العالم كونوا
 في الطرف عفيفا وفي اليد ايمنا وفي اللسان صادقا وفي
 القلب متذكرا لا تسقطوا منزلة العلماء في البهلاء ولا تصغروا
 قدر من يعدل بينكم من الامراء اجعلوا عندكم العدل وسلامكم
 العقل وشيكم الصفو والفضل وما تفرح به افئدة المقربين لعري
 قد اخرني ما ذكرت من الاخران لا تنظر الى الخلق واعمالهم بل الى الحق
 وسلطانة انه يذكرك بما كان مبدء فرح العالمين اشرب كوثر
 السرور من قبح بيان مطلع الظهور الذي يذكرك في هذا الحسن المتين
 وافرح جهدك في احقاق الحق بالحكمة والبيان وارزاق الباطل
 عن بين الامكان كذلك يامر كشرق العرفان من هذا الاقناب المنير
 يا ايها الناطق بأسمى انظر الناس وما عملوا في ايامي انازلنا لاجد
 من الامراء ما عجز عنه من على الارض وسئلناه ان يجيئنا مع علماء العصر

له حجة الله وبرهانه وعظمته وسلطانه وما اردنا بذلك الا تحير الخاضع
 انه اتركيب ماناح به سكان هذا من العدل والانصاف وبذلك قضى
 بيني وبينه ان ربك لهوا كما حكم الخبير ومع ما تراه كيف يقدر ان
 يطير الطير الاطشى في هواء المعاني بعد ما انكسرت قوادمه بأجرا تظنون
 والبغضاء وجس في سخن بنى من الصخرة الملساء لعمر الله ان القوم
 في ظلم عظيم واما ما ذكرت في بدء الخلق هذا مقام يخلف باختلاف
 الأقدار والانتظار لو تقول انه كان ويكون هذا حق ولو تقول
 كما ذكر في الكتب المقدسة انه لا ريب فيه نزل من لدى الله رب العالمين
 انه كان كنزاً مخفياً وهذا مقام لا يعبر بعبارة ولا يشار بأشارة وفي
 مقام اجبت ان اعرف كان الحق والخلق في ظلم من الأول الذي
 الا انه سبق بالاولية التي لا تعرف بالاولية وبالعلة التي لم يعرفها كل عالم عليم
 قد كان ما كان ولم يكن مثل ما تراه اليوم وما كان يكون من الحرارة المحدثه

من استخراج الفاعل والمنفصل الذي هو عينه وغيره كذلك ينبتك النبأ
 الأعظم من هذا البسنا العظيم ان الفاعلين والمنفصلين قد خلقت
 من كلمة الله المطاعة وانها هي علة الخلق وما سواها مخلوق معلول ان
 ربك لهو المبين الحكيمة ثم اعلم ان كلام الله عز وجل اعلى واجل
 من ان يكون مما تدركه الحواس لانه ليس بطبيعه ولا يجوز به قد كان مقدما
 عن العناصر عروفة والأسطقسات العوالم المذكورة وانه ظهر من
 غير لفظ وصوت وهو امر الله المهيم على العالمين انه ما انقطع عن
 العالم وهو الفيض الأعظم الذي كان علة الفيضات وهو الكون
 المقدمس عما كان وما يكون انا لا نخب ان نفصل هذا المقام لان
 اذان المعرضين محدودة اليسنا لستموا ما يعرضون به على الله يمين التبريم
 لأنهم لا ينالون سبر العلم والحكمة عما ظهر من مطلع نور الاحدية لذا يعرضون
 ويصيحون والحق ان يقال انهم يعرضون على ما عرفوه لا على ما بينه المبين و

انباه الحق علام الغيوب ترجع اعتراضاتهم كلها على انفسهم وهم لم يرك
 لا يفتنون لا بد لكل امر من مبدء وكل بناء من بان وانه هذه العلة
 التي سبقت الكون المرين بالطراز القديم مع تجده وحدثه في كل
 حين تعالى الحكيم الذي خلق هذا البناء الكريم فانظر العالم و
 تفكر فيه انه يريك كتاب نفسه وما سطر فيه من قلم ربك الصانع الخبير
 ويخبرك بما فيه وعنده ويفصح لك على شان غيبك عن كل ميين فضيح
 قل ان الطبيعة كبيتها مطهر اسمي المبتعث والمكون وقد تختلف ظهوراتها
 بسبب من الاسباب وفي اختلافها الآيات للمتفرسين وهي الآراء
 وظهورها في رتبة الامكان بنفس الامكان وانها التقدير من مقدر عليم
 ولو قيل انها الهو المشية الامكانية ليس لاحد ان يعترض عليه وقد فرما
 قدرة عجز عن ادراك كنهها العالمون ان البصير لا يرى فيها الا بالي
 اسمها المكون قل هذا كون لا يدركه الفناء وتجزت الطبيعتين ظهور

وبرهانه واشراة الذي احاط العالمين ليس بجاك ان تلتفت
 الى قبل وبعد اذكر اليوم وما ظفر فيه انه ليكني العالمين ان البيئات
 والاشارات في ذكر هذه المقامات تحمض حرارة الوجود ذلك ان تنطق
 اليوم باستشعل به الافئدة وتطير اجساد المستقبلين من يومين اليوم
 بالخلق البديع ويرى الحق المنبج مهيئاً قوماً عليه انه من اهل البصر
 في هذا المنظر الاكبر يشهد بذلك كل موقن بصير امس بعودة الاسم
 الا عظم فوق العالم لشمى اسرار القدم وتطلع بما لا اطلع به احد ان
 ربك لهو الموقيد العليم الخبير كن نبأضاً كالشرايين في جسد الاسكا
 يحدث من الحرارة المجدثة من الحركة ما تسرع به افئدة المتوقفين
 انك عاشرت مي ورايت شموس سما حكمتي وامواج بحر بياني
 اذ كنا خلف سبعين الف حجاب من النوران ربك لهو الصادق
 الامين طوبى لمن فاز بفيضان هذا البحر في ايام ربه الفياض

الحكيم انا بينا لك اذ كنا في العراق في بيت من بي بي الجيد اسرار الخلق
 ومبدئها ومنتهىها وعلتها فلما خرجنا اقتصروا البيان باذنه الا انا انفسور الكريم
 كن مبلغ امر الله بيان تحدث به النار في الاشجار وتطق انه لا اله الا انا
 العزيز المختار قل ان البيان هو طلب التوفيق والاعتدال
 اما التوفيق معلق باللطافة والطلاقة منوط بالقلوب الفارقة الصافية و
 اما الاعتدال امر اجب بالحكمة التي نزلنا في الزبر والالواح تفكر فيما نزل من
 سما مشيئة ربك الفياض لتعرف ما اردناه في غيايب الآيات ان
 الذين انكروا الله وتمسكوا بالطبيعة من حيث هي هي ليس عندهم من علم ولا
 من حكمة الا انهم من الهامين اولئك ما يلبثوا الذروة العليا والغاية
 العنصوى لذا سكرت ابصارهم واختلفت افكارهم والاروساء
 القوم اعرفوا بالله وسلطانهم يشهد بذلك ربك المهيمن القيوم ولما ملئت
 عيون اهل الشرق من صنایع اهل الغرب لذا هموا في الاسباب وغفلوا

عن سببها وممدها مع ان الذين كانوا مطالع الحكمة ومعادنها ما انكروا اعتنا
 ومبدعها ومبدئها ان ربك يعلم والناس اكثرهم لا يعلمون ولنا ان
 نذكر في هذا اللوح بعض مقالات الحكماء لوجه الله ما لك الاسماء ليفتح بها
 ابصار العباد ويوقن انه هو الصانع القادر المبدع المنشئ العليم الحكيم
 ولو يرى اليوم حكما العصر يدطولى في الحكمة والصناعات ولكن لو ينظر العبد
 البصيرة ليعلم انهم اخذوا اكثرها من حكما القبل وهم الذين استسوا اساس
 الحكمة وممدها وابنيانها وشيدها اركانها كذلك فيك ربك
 القديم والقديما اخذوا العلوم من الانبياء لانهم كانوا مطالع
 الحكمة الالهية ومطالعي اسرار الربانية من الناس من فاز
 بزلال سلسال بياناتهم ومنهم من شرب مثالة الكاس لكل نصيب
 على مقداره انه هو العادل الحكيم ان ابيد قليس الذي اشترى في
 الحكمة كان في زمن داود وفيثاغورث في زمن سليمان بن داود

واخذ الحكمة من معدن النبوة وهو الذي ظن انه سمع حفيف الفلك
 وبلغ مقام الملك ان ربك لفضيل كل امر اذا شاء انه لهو العليم
 المحيط ان اس الحكمة واصلها من الانبياء واحتلفت نبيها
 واسرارها بين القوم باختلافات الاظار والعقول انا نذكر
 لك نبأ يوم تحلم فيه احد من الانبياء بين الورى بما عده شديد القوى
 ان ربك لهو الملم الغير المنسج فلما انفجرت نيايح الحكمة
 والبيان من منبع بيانه واخذ سكر خمر الترفان من في قائه
 قال الآن قد ظلم الروح من الناس من اخذ هذا القول و
 وجد منه على رغبة رائحة انحلول والدخول واستدل في ذلك
 ببيانات شتى واتبعه حزب من الناس لو انا نذكر اسمائهم في
 هذا المقام ونفضل لك ليطول الكلام ونبعد عن المرام ان ربك
 لهو الحكيم العلام ومنهم من فاز بالحق المحموم الذي فكفت بفتحا

لسان مطلع آيات ربك العزيز الوهاب قل ان الفلاسفة
 ما انكروا القديم بل مات اكثرهم في حسرة عرفانه كما شهد بذلك بعضهم
 ان ربك لهو المنجز الجبر ان بقراط الطبيب كان من كبار
 الفلاسفة واعترف بالله وسلطانه وبعده سقراط انه كان حكيمًا
 فاضلا زابدا اشتغل بالرياضة ونهى النفس عن الهوى واعرض عن
 ملاذ الدنيا واعتزل الى اجبل واقام في غار ومنع الناس عن عبادة
 الاوثان وعلمهم سبيل الرحمن الى ان مات عليه اجبال واخذوه و
 قتلوه في السجن كذلك يقص لك هذا القلم السريع ما احده يصبر
 هذا الرجل في الفلسفة انه سيد الفلاسفة كلها قد كان على جانب
 عظيم من الحكمة تشهد انه من فوارس مضاربا وخس القايمين
 نخدمتها وله يدطولى في العلوم المشهورة بين القوم وما هو المستور
 عنهم كانه فاز بجرحه اذ فاض البحر الا عظم بهذا الكوثر المنير هو لك

اطلع على الطبيعة المخصوصة المعدلة الموصوفة بالغلبة وانها شبه الاشياء
بالروح الانساني قد اضرهما من الجسد الجواني ولبيان مخصوص في
هذا البسنيان المرصوص لو تسئل اليوم حكما العصر عما ذكره ترى
عجزهم عن ادراكه ان ربك يقول الحق ولكن الناس اكثرهم لا يفقهون
وبعد افلاطون الالهي انه كان تلميذا السقراط المذكور وجلس على
كرسي الحكمة بعده واقربائه وآياته الميمنة على ما كان وما يكون وبعد
من سمي بارسطوطا ليس الحكيم المشهور وهو الذي استنبط القوة البخارية و
هو لا من صنوا يد القوم وكبرائهم كلهم اقرؤا واعرفوا بالقديم الذي في
قبضة زمام العلوم ثم اذكر لك ما تكلم به بيلينوس الذي عرفنا ذكره
ابو الحكمة من اسرار اخليقته في الواحدة الرزجيدية ليوقن الكل بما بيناه
لك في هذا اللوح المشهور الذي لو ينظر بايدي العدل والعرفان
ليجري منه روح الحيوان لاحياء من في الامكان طوبى لمن يسبح في هذا البحر

ويسبح ربه العزيز المحبوب قد تصوبت نفحات الوحى من آيات
ربك على شأن لا ينكرها الا من كان محروما عن السمع والبصر والفؤاد
وعن كل الشؤون الانسانية ان ربك يشهد ولكن الناس لا يعرفون
وهو الذي يقول انا بيلينوس احسبكم صاحب العجائب والظلمات
وانتشرته الفنون والعلوم ما لا انتشر من غيره وقد ارتقى اعلى مراتب الخلق
والابتهال اسع ما قال في مناجاته مع الغنى المتعال اقوم من
يدي ربى فاذا ذكر الآله ونعمائه واصف بما وصف نفسه لان اكون حمرة
وهدى لمن يقبل قولى الى ان قال يا رب انت الاله ولا اله غيرك و
انت الخالق ولا خالق غيرك ايدنى وقوتى فقد جف قلبى واضطربت
مفاصلى وذهب عطفى وانقطعت فكرتى فاعطنى القوة وانطق لساني
حتى تكلم بالحكمة الى ان قال انك انت العليم الحكيم القديم الرحيم
انه لهو الحكيم الذي اطلع باسرار اخليقته والرموز المكتوبة في الألواح المرسيية

انا لا نخب ان نذكر از يد عما ذكرناه ونذكر ما التقى الروح على قلبى انه لا اله الا هو
 العالم المقدر المهيمن العزيز الحميد لعمري هذا يوم لا نخب السدرة
 الا ان تنطق في العالم انه لا اله الا الله الفخر والخبر لولا جتى اياك ما
 تكلمت بكلمة عما ذكرناه اعرف هذا المقام ثم احفظه كما تحفظ عينيك
 وكن من الشاكرين وانك تعلم انما قرنا كتب القوم وما اطلعنا
 باعدهم من العلوم كلما اردنا ان نذكر بيانات العلماء والحكام
 يظهر ما ظهر في العالم وما في الكتب والزبر في لوح امام وجه ربك
 ربى وكتب انه احاط علمه السموات والارضين هذا لوح رقم فيه
 من القلم المكنون علم ما كان وما يكون ولم يكن له مترجم الا لسانى
 البديع ان قلبى من حيث هو هو قد جعله الله ممر دأ عن اشارات
 العلماء وبيانات الحكماء انه لا يحكى الا عن الله وحده يشهد بذلك
 لسان العظمة في هذا الكتاب المبين قل يا ايها الارض اياكم ان

يمنعكم ذكر الحكمة عن مطلعها ومشرقها تمسكوا بربكم المعلم الحكيم انا قدرنا
 لكل ارض نصيبا ولكل ساعة قسمته ولكل بيان زمانا ولكل حال مقالا
 فانظروا اليونان انا جعلنا ما كرستى الحكمة في برهة طويلة فلما جاء اجلها
 نزل عرشها ونقل لسانها وضبت مصابيحها ونكست اعلامها كذلك
 نأخذ ونعطى ان ربك لهو الاله المعطى المقدر القدير قد اودعنا
 شمس المعارف في كل ارض اذ بانها اليقات تشرق من افقها امر من
 لدى الله العليم الحكيم انا لو نريد ان نذكر لك كل قطعة من قطعنا
 الارض وما وجز فيها ونظر منها لنقدر ان ربك احاط علمه السموات و
 الارضين ثم اعلم قد ظهر من القدام ما لم يظهر من الحكماء المعاصرين
 انا نذكر لك نبأ مورطس انه كان من الحكماء وصنع آلة تسمع على ستين
 ميلا وكذلك ظهر من غيره ما لا تراه في هذا الزمان ان ربك
 يظهر في كل قرن ما اراد حكمة من عنده انه لهو المدبر الحكيم من كان فليدق

حقيقياً ما انكر الله وبرهانه واقر بعظمته وسلطانه المهيبين على العالمين
 اتاخبت الحكماء الذين ظهروا منهم ما انتفع به الناس وايدناهم بابر من عندنا
 انا كنا قادرين اياكم يا اجتائي ان تنكروا افضل عبادي الحكماء الكذابين
 جعلهم الله مطالع اسمه الصانع بين العالمين افرغوا جدمكم ليطهر منكم
 التصانيع والامور التي بها ينتفع كل صغير وكبير انا متبرء عن كل جاهل
 ظن بان الحكمة هو التكلم بالهوى والاعراض عن الله مولى الورى كما
 تسمع اليوم من بعض الغافلين قل اول الحكمة واصلها هو الاقرار
 ببابية الله لان به استحكم ببيان السياسة التي كانت ورع ان يخط لبدن العالم
 تفكروا التفرغوا ما نطق به قلبي الاعلى في هذا اللوح البديع قل كل امر
 سياسى انتم تتكلمون به كان تحت كلمة من الكلمات التي نزلت من
 جبروت بيانه العزيز المنبج كذلك قصصنا لك ما يفرج بقلبك
 ونفرض عليك وتقوم على خدمته الامر بين العالمين نبيل لا تحزن

من شئ افرح بذكرى اياك واقبالى وتوجهى اليك وتكلمى معك بهذا الخطاب
 المبرم المستين تفكرنى بلائى وسجنى وغزبى وما ورد على وما ينسب الى
 الناس الا اتمم فى حجاب عظيم لما بلغ الكلام هذا المقام طلع فجر
 المعانى وطفئ سراج البيان البهائم لاهل الحكمة والعرفان من لده
 عزيز حميد قل سبحانك اللهم يا الهى سئلتك باسمك الذى به طمع
 نور الحكمة اذ تحركت افلاك بيانه بين البرية بان تجلبنى مؤيداً ابناً اياك و
 ذكراً ابناً بين عبادك ايرب توجهت اليك منقطعاً عن
 سواك ومشبهاً بذيل الطائفك فانطقنى بما تجزبه العقول ونظيره
 الارواح والنفوس ثم قونى فى امرك على شأن لا تمنعنى سطوة الظالمين
 من خلقك ولا قدرة المنكرين من اهل مملكك فاجعلنى كالسراج
 فى ديارك يستدى به من كان فى قلبه نور معرفتك وشغف محبتك انك انزلت المقصد
 على ما تشاء وفى قبضتك ملكوت الانشأ لا اله الا انت العزيز الحكيم

هو الله العلی الاعلی

شکر شکن شوند همه طوطیان هند زین قند پارسی که بی بنگاله میرود
 مکتوب آنجناب بر کفن فنا و اصل و بر مخزن تسلیم و رضا وارد و
 آنچه مسطور شد منظور گشت و هر چه بد کور آمد صحیح و درست و لکن
 محبان کوی محبوب و محرمان حرم مقصود از بلا پروا ندارند و از قضا
 احترار بنجویند از بحر تسلیم مرز و قند و از نهر تسنیم مخلوط
 رضای دوست را بد و جهان ندهند و قضای محبوب را بفضا
 لا مکان تبدیل نمایند زهر بیات را چون آب حیات بشوند
 و ستم کشنده را چون شهد روح بخشنده بیاشانند و در صحرائی
 بی آب مملکت چون بحر بیاد دوست موآجد و در بادیه های
 متلف بجان فشانی چالاک دست از جان برداشته اند و
 نم جانان از چشم از عالم بر بسته اند و بجبال دوست گشوده

جز محبوب مقصودی ندارند و جز وصال کمال بنجویند بر توکل پرواز
 نمایند و بجناح تو سلطیران کنند نزدشان بشیر خونریز از خیر
 بهشتی محبوبتر است و تیر تیر از شیر اُم مقبول تر
 زنده دل باید در این ره صد هزار تا کند در نفس صد جان نثار
 دست قاتل را باید بوسید و قص کنان آنهنک کوی دوست نمود
 چه نیکوست این ساعت و چه ملیح است این حالت که روح معنوی
 سر جان افشانی دارد و هیکل و فاعزم معارج فنا نماید
 گردن بر افراختیم و تیغ بیدریغ یار را بتمام اشتیاق مشتاقیم و
 سینه را سپر نمودیم و تیر قضا را بجایان تجا جیم از نام بزاریم و
 از هر چه غیر اوست بر کنار فرار اختیار کنیم و بدفع اغیار نپردازیم
 بدعا بلا را طالبیم تا در هوای قدس روح پرواز کنیم و در سایه شجر
 انس آشیان سازیم و بهشتی مقامات حُب منتی گردیم و از

خمرهای خوش وصال بنوشیم و البته این دولت بیزوال را از دست
 ندیم و این نعمت بمیثال را از کف نگذاریم و اگر در تراب
 مستور شویم از جیب رحمت رب الارباب سرب برآیم این
 اصحاب را بلا فنا کنند و این سبزه را قدم طی نمایند و این وجه را
 پرده حجاب نشود بلی این معلوم است که با این همه دشمن داخل
 و خارج که علم اختلاف برافراخته اند و بحال جد در دفع این فقره که
 بسته اند البته بقانون عقل باید احراز نمود و از این ارض بلکه از
 روی زمین فرار اختیار کرد و لکن بغایت الهی و تائیدات
 غیب نا تنهای چون شمس مشرقیم و چون قمر لایح برسند سکون
 ساکنیم و بر بساط صبر جالس ماهی معنوی ز رزق کشتی چه پروا دارد
 و روح قدسی از تباهی تن ظاهری چه اندیشه نماید بل تن این را
 زندان است و کشتی آن را بسج نغمه بلبل را ببل داند و

لین بشمار آشناسناسد ایام قبل را ناظر باشید که بجاتم انبیا
 و مبدء اصفیا چه نازل شد با چون روح خفیف شوی و چون
 نفس از قفس تن برآئی در نهایت احاطه اعدا و شدت ابتلا
 طایر قدسی نازل شد و این آیه آورد و این کبر علیک اعراضهم
 فان استطعت ان تبغی نفقا فی الارض و سلما فی السماء بهر چشم
 باید تا خون گیرد و صد هزار جان مانا له نماید و همچنین در جای
 دیگر میفرماید و اذ میکربک الذین کفروا لیتبتوک او یقتلوک او
 یخرجوک و میکرون و میکران الله و الله خیر الما کربن در این دو
 آیه مبارکه که از مبدء الوهیت نازل شده بسیار ملاحظه فرمائید تا بر سر
 غیبیه واقف شوید اگر چشم بصیرت ناس باز بود همین جلوس
 این عبد در ظاهر همه را کافی بود که با این همه اعدا در موارد بلا چون
 شمع روشنیم و چون شاد عشق در انجمن ناز محبت الله بر افروشم

و سر و حجاب را سوختیم و لکن چه فایده که جمیع عیون مجرب است
 و همه گوشها مسدود در وادی غفلت سیر نمایند و در بادی
 ضلالت مشی میکنند هم بر یون عا اعل و انابری عا یعملون
 معلوم آنجناب باشد که یکی از متکفین این ارض که مشغول بزخرف
 دنیا است و از جام رحمت نصیبش نیست و از کأس عدل و
 انصاف بهره ایشان نه و در لحظه این بنده راننده و در مجمعی
 مجتمع نشده و ساعتی مؤانت نجسته است قلم ظلم برداشته
 و بخون مظلومان رقم کشیده طوعاً لقاض آتی فی حکمیه عجباً
 اقی بیک دمی فی احوال و انحرام و بعضی حرفهای بی معنی هم بگویی
 گفته و شخصی معروف بعضی مقالات از ظنون خود بیان نمود
 و آن شخص این دو روز بجانب طهران رفته با دقری حکایت و
 کتابی روایت آنچه در دل دارد از مکر و رموز پیش حق پند

رسوا، همچو روز همه این مطالب معلوم و واضح است و بنای
 آنها مکشوف و محقق از این بنده کتمان کنند از حضور من لایعزب
 عن علمه من شیء چگونه ستور ماند و ندانستیم آخر یکدام شرح متسکند
 و بچه حجت مستدل این بنده که مدتی است بالمره عزت بسته
 و خلوت گرفته در از آشنای بیگانه بسته و تنها نشسته این
 حد آنچه احداث شد و این بغضا از کجا هویدا گشت و معلوم
 نیست که با خیر برسد و کام دل حاصل نمایند اگر ایشان
 بهوی سالکند این فقیر بخیط تقی متمسک و انشاء الله بنور
 هدای مهدی که دورتی از ایشان ندارم و غل در دل نگرفتم
 بجز آن گدائتم و بعروه عدل تثبیت جستم بعد از حصول ^{شان} صحت
 شاید از حیم حجیم شارب شوند و از نار غضب الهی مرزوق گردند
 زیرا که حاکم مقدر در میان است و از ظلم البته نمیکزد آفریاید

بیک مجلس ملاقات نماید و بر امور مطلع شود تا بر ایشان مبرهن گردد
 آنوقت حکم جاری کند قضی و مضی دست ظنون ایشان
 کوتاه است و شجر غایت الهیة بغایت بلند تا زمان نارسند
 هیچ نفسی را بر ما قدرتی نیست و چون وقت آید بجان شما قیام
 و طالب نه تقدیم یابد و نه تأخیر **إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ**
إِنْ يَخُذْكُمْ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ **وَإِنْ يَخُذْكُمْ مَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ**
بَعْدَهُ **وَالسَّلَامُ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى**

هو السلطان العليم الحكيم

هذه ورقة الفردوس تغن على افان سدرة البقا بالجان قدس
 و میسر المخلصین الی جوار الله و الموحدين الی ساحة قرآ
 کریم و یخبر المنقطعین بهذا التنبأ الذی فصل من نبأ الله الملک
 الغریر الفرید و یهدی المحبتین الی مقعد القدس ثم الی هذا المنظر

المنیر قل ان هذا المنظر الأكبر الذی سطر فی الراح المرسلین و به
 یفصل الحق عن الباطل و یفرق کل امر حکیم قل انه لشجر الروح الذی
 امر بفواکه الله العلی المقدر العظیم **أَنْ يَا أَحْمَدُ فَاشْهَدْ بَأَنَّهُ هُوَ اللَّهُ**
الْأَبَدِيُّ السَّلْطَانُ الْمُبِينُ الْغَرِيرُ الْقَدِيرُ **وَالَّذِي أَرْسَلَهُ بِاسْمِ عَلِيِّ هُوَ حَقٌّ**
مَنْ عِنْدَ اللَّهِ وَأَنَا كُلُّ بَابٍ مِنْ الْعَالَمِينَ **قُلْ يَا قَوْمِ فَاتَّبِعُوا حَقَّ**
الَّذِي فَرَضْتُ فِي السَّمَاءِ مِنْ لَدُنْ عَزِيزٍ حَكِيمٍ **قُلْ إِنَّ لِسُلْطَانَ الرِّسَالِ**
وَكِتَابَهُ لَأَمُّ الْكُتَابِ إِنْ أَنْتُمْ مِنَ الْعَارِفِينَ **كَذَلِكَ يَذُكُّكُمْ الْوَقَّارُ**
فِي هَذَا السَّجْنِ وَمَا عَلَيْهِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ **فَمَنْ شَاءَ فَلْيُعْرَضْ عَنِ**
هَذَا النَّصْحِ **فَمَنْ شَاءَ فَلْيَتَّخِذْ إِلَى رَبِّهِ سَبِيلًا** **قُلْ يَا قَوْمِ إِنْ تَكْفُرُوا**
بِهَذِهِ الْآيَاتِ فَبَأْسَى حِجَّةٍ أَنْتُمْ بِلَهُكُمْ مِنْ قَبْلِ مَا تُوَابِعُونَ يَا مَلَا الْكَافِرِينَ
لَا وَالَّذِي لَفْظِي بِيَدِهِ لَنْ يَقْدِرُوا وَلَنْ يَسْتَطِيعُوا **وَلَوْ كُنْتُمْ بِبَعْضِ**
ظَنِينِ **أَنْ يَا أَحْمَدُ لَا تَنْسُ فُضْلِي فِي غَيْبِي ثُمَّ ذَكَرَ آيَاتِي فِي آيَاتِكَ**

ثم كرتي وغربتني في هذا السجن البعيد وكن مستقيماً في حبي بحيث لن يحول
 قلبك ولو تضرب سيوف الأعداء، ومنعك كل من في السموات و
 الأرضين وكن كسعد النار لأعدائي وكوثر البقاء لأجتائي ولاتخن
 من الممترين وإن يسك الحزن في بسيلي أو الذلة لأجل سعي
 لا تضرب فتوكل على الله ربك ورب آبائك الأولين
 لأن الناس مشيون في سبل الوهم وليس لهم من بصير فوالله بعونهم
 أو يسمعوا نعماته بأذانهم وكذلك أشهدناهم إن أنت من الشاهدين
 كذلك حالت الظنون منيهم وقلوبهم تمنعهم عن سبل الله العلي العظيم
 وأنت أنت اليقين في ذاتك بأن الذي اعرض عن هذا الجبال فقد
 اعرض عن الرسل من قبل ثم استكبر على الله في ازل الأزال إلى
 ابد الأبدين فاحفظ يا احمد هذا اللوح ثم اقرأه في أيامك و
 لا تكن من الصابرين فان الله قد قدر لغارها اجراً شهيداً

ثم عبادة الشفيعين كذلك مننا عليك بفضل من عندنا ورحمة من
 لدنا لتكون من الشاكرين فوالله من كان في شدة أو حزن
 ويقرء هذا اللوح بصدق مبين يرفع الله عزه ويكشف ضره و
 يفرج كربته وأنه لهو الرحمن الرحيم واحمد لله رب العالمين ثم ذكر
 من لدنا كل من سكن في مدينة الله الملك الجليل من الذنوم
 آمنوا بالله وبالذي يعينه الله في يوم القيمة وكانوا على مناهج الحق
 لمن السالكين ١٥٢

الها مجودا سجدوا مقصدرا

شهادت مبداهم که تو بوصف ممکنات معروف نشوی و باذکار
 موجودات موصوف نگردی ادراکات عالم و عقول امم
 بساحت قدست علی ماینبغی راه نیابد و پی نبرد
 آیا چه خطا اهل مدینه اسما را از افق اعلیایت منع نمود و از تقرب

بجز عظمت محروم ساخت یک حرف از کتابت ام البینان
 و یک کلمه از آن موجد امکان چه ناسپاسی از عبادت ظاہر
 که کل را از شناسائیت بازداشتی یک قطره از دریای رحمت
 نابرجیم را بیفرد و یک جذوه از نار محبت عالم را برافروزد
 ای علیم اگر چه غافلیم و لکن بکبریت متشبت و اگر چه جاہلیم بجز
 علمت متوجه توئی آنجا و یک کثرت خطا تو را از عطا باز ندارد
 و اعراض اهل عالم نعمت راست ننماید باب فضلت لازال
 مفتوح بوده شبی از دریای رحمت کل را بطراز تقدیس
 مزین فرماید و شیخی از بجز وجود تمام وجود را بقنای حقیقی فلان
 نماید ای ستار پرده بردار لازال ظهورات کرمت عالم را
 احاطه نموده و انوار اسم اعظمت بر کل تابیده عبادت را از
 بدای فضلت محروم نمنا و اگر چه بخش تا برو حدانیت گواهی دهند

و شناسائی ده تا بسویت بشتابند رحمت ممکنات را احاطه نموده
 و فضلت کل را اند کرده از امواج بجز بخشش بجز طلب و طمع ظاہر
 هر چه هستی توئی ماد و منت لایق ذکر نه الا بالداخل فی ظلمتک و الورد
 فی بساطک در هر حال آمرش قدیمت را می طلبیم و فضل
 عیمت را میجوئیم امید چنان که نفسی را از فضلت محروم نسازی
 و از طراز عدل را انصاف منع نمائی توئی سلطان کرم و مالک
 عطا و المہین علی من فی الأرض و السماء

الها معبودا

عبادت را از اثره وجود محروم نمنا و از بجز وجودت قسمت عطا فرما
 توئی مقتدر یک قوت عالم قوتت را ضعیف ننمود و شوکت الهی را
 ارض تو را از مشیتت باز داشت از تو می طلبیم فضل قدیمت را
 و عنایت جدید ترا توئی فصال و توئی غفار و توئی بخشنده و توانا

الها معبودا

از تو ام و بتو آمدم قلبم را بنور معرفت منیر فرما توئی مقتدریکه
 قدرت عالم و امم از اقدارت باز نداشت از یک اشراق از
 غیر کرمت دریا نامی کرم ظاهر و از یک تجلی از نیر وجود عالم وجود
 موجود ای پروردگار آنچه لایق آیات نیست اخذ نما و آنچه
 قابل است عطا فرما توئی آن بخشنده که بخشش محدود و بحدود
 عباد تو نیستم تو را میجوییم و از تو میطلبیم توئی فضال و توئی
 بخشنده

الها معبودا ملکا مقصودا

بچپ لسان تو را شکر نمایم غافل بودم آگاهم فرمودی مژ
 بودم بر اقبال تأیید نمودی مرده بودم از آب حیات زندگی
 بخشیدی پشمرده بودم از کوشش بیان که از قلم چمن جاری شده

تازگی عطا کردی پروردگار وجود کل از وجودت موجود
 از بحر کرمت محروم مفرما و از دریای رحمتت منع مکن در هر
 حال توفیق و تأیید میطلبیم و از سما فضل بخشش قدیمتر اسالم
 توئی مالک عطا و سلطان ملکوت بقا

الها معبودا کریمارحما

توئی آن سلطانیکه سلاطین عالم نزد اسمی از اسمایت خاضع و
 خاشع ای کریم کرمت عالم را احاطه نموده و رحمت
 سبقت گرفته تو را قسم میدهم بکلمه علیا و اقدار قلم اعلی
 که این عبد را موید فرمانی بر آنچه لایق آیات تو است غیری اراده
 وطن اعلی نموده و قاصدی قصد غایت قصوی کرده او را
 مدد فرما تا بر خدمتت قیام نماید و با انتشار او امر و احکامت
 مشغول گردد ای کریم این فقیر را از بحر غنایت محروم

منما و این مسکین را در ظل رحمت مقدره که شاید از نجات
وحی تازه شود و بحیات ابدی فائز گردد توئی قادر و توانا
و توئی عالم و دانا لا اله الا انت العلی الاعلی

الها کریمارحیما

توئی آن سلطانیکه بیک کلمات وجود موجود گشت و توئی
آن کریمیکه اعمال بندگان بخشش را منع نمود و ظهورات وجود ترا
بازداشت از تو سؤال مینمایم این عبد را فائز فرمائی یا بنچه
سبب نجات است در جمیع عوالم تو توئی مقدر و توانا و توئی
عالم و دانا

الها معبودا مقصودا کریمارحیما

جانها از تو واققدار ما در قبضه قدرت تو هر که را بلند کنی از
ملک بگذرد و بمقام رفعا مقاماً علیارسد و هر که را بیندازد

از خاک سپستر بلکه هیچ از او بهتر پروردگار ابا تباہ کاری و
گناهکاری و عدم پر بهیزکاری مقصد صدق میطلبیم و لغای ملک
مقتدر میجوییم امر امرت و حکم آن تو و عالم قدرت زیر فرمان
تو هر چه کنی عدل صرفت بل فضل محض یک تجلی از تجلیات
اسم رحمت رسم عصیان را از جهان براندازد و محو نماید و یک
نسیم از نسائم یوم منورت عالم را بجلعت تازه مزین فرماید ای توانا
ما توانان را توانائی بخش و مردگان را زندگی عطا فرما شاید تو را
بیابند و بدریای آگاهیت راه یابند و بر امرت مستقیم مانند
اگر از لغات مختلفه عالم عرف شنای تو متضوع شود همه محبوب جان
و مقصود روان چه تازی چه پارسی اگر از آن محروم ماند قابل
ذکر نه چه الفاظ چه معانی ای پروردگار از تو میطلبیم کل راه نمائی
و هدایت فرمائی توئی قادر و توانا و عالم و مبینا

الہا معبودا مسجودا

شہادت میدہم بوجدانیت تو و فردانیت تو و بخششای قدیم
و جدید تو توئی آن کریمی کہ امطار سبحان سما، رحمت بر شریف
و وضع باریدہ و اشرفات انوار آفتاب بخششت بر عاصی
و مطیع تابیدہ ای رحیمی کہ سافج رحمت بابت را ساجد
و جوہر عنایت کعبہ امرت را طائف از تو سوال
مینائیم فضل قدیمت را میطلبیم وجود جدیدت را میجوئیم
کہ بر مظاہر وجود رحم فرمائی و از فیوضات آیات محروم نساز
جمع محتاج و فقیرند و انت العنی الغالب العدیر

پاکا پادشاہا

ہر آگاہی بر یکجائیت گواہی دادہ توئی آن توانائی کہ جود
وجود را موجود فرمود و خطای عباد و عطایت را بازداشت

۶
ایکرم از مطلع نورت منورنا و از مشرق عنایت ثروت بخش
توئی بخشندہ و توانا یا حسین بگو پروردگارا توئی پادشاہ
کہ امرت را جنود عالم منع نمود و سطوت امم از اقتدارت بازداشت
توئی انگریزیکہ عصیان اہل مکان ملکوت غفرانت را منع نمود
رحمت بشا بہ غیث ہا ظل بر عاصی و مطیع نازل ای رحیم بنگار
از در بای بخششت منع نما و روم ساز توئی بخشندہ و مہربان
الہا معبودا مسجودا

شہادت میدہد عبد تو بوجدانیت تو و فردانیت تو و از بدایع
فضلت مسئلت ینماید آنچه را کہ سزاوار بخششت و ظہور و بروز
از دقت عالم محو نشود سبحان او نام او را ستر نماید و غمام ظنون
اورا از اشراق بازدارد ایکرم ہر صاحب بصیر و سمعی بر کرم
شہادت دادہ و بر سبقت رحمت گواہ عبادت را از در بای

شناسائی محروم منها و از انوار وجه ظهور منع مفرما تویی بجنشده
و مهربان لالا الالات العزیز النان

بام خداوند یکتا

الها کریمارحیا شهادت میدهم بوجدانیت و فردانیت تو و
باینکه از برای تو شبهه و مثلی نبوده و نیت جودت عالم وجود را
موجود فرمود و کرمت امم را با اسم اعظم راه نمود بعضی بوسای
خاس از در بای رحمت محروم گشتند و برخی از تجلیات آفتاب
حقیقت نمود شدند ای کریم از تو آمرزش قدیمت را میطلبم و
رحمت عمیمت را میجویم اینعبدا را حفظ نما از شبهات نفسیکه
اعراض نموده اند و از در بای علمت ممنوعند الهی حفظ
عبدک بچو دک و کریمک من شر اعدائک الذین نقضوا عهدک و
بشاکت ایرت لا تمنعنی عن تحقیق الحقومت ثم ایدنی علی

الاستقامه الکبری لئلا تمنعنی عم عبادک عن التقرب الیک انک انت
المقدر علی ما تشاء و فی قبضتک زمام من فی السموات و الارضین
الها معبودا مقصودا

بکمال عجز و ابتهال از تو مسئلت می نمایم اینعبدا را از شر با عقین حفظ فرما
و از ظل سدره منتهی صریقیم اعلی محروم نسازی اشهد ان الیوم یومک و الکر
امرک استلک بصراطک المستقیم و بناک العظیم ان تو یدنی
علی ما یرفع به امرک من عبادک انک انت المقدر علی ما تشاء لاله

الالات المهیمن القسیوم

الها کریمارحیا

این است بصر من امام وجه تو و از تو میطلبد آنچه را که سزاوارش
گشت و عرض می نماید اینخدا مرا از برای مشاهده خلق نمودی از تو
میطلبم مرا محروم مفرمانی و این است سمع من و عرض میکند

مرا از برای اصفا از عدم بوجود آوردی ای کرم مرا از صفا محروم
 مفرما جمیع موجودات بر بخشش گواهند مشتی فقرا امام ملکوت
 غنایت حاضر و جمعی عاصی امام امواج بحر غفرانت قائم فضل
 بینهایت را آمل و سائلند ای پروردگار کرمت علت طمع شده
 وجودت سبب ابرام عبادت را محروم مفرما هم بخش هم بیایز
 و هم عطا ما تویی قادر و توانا
 الهام معبود المقصود امجوبا

و جسم با نور و جبت متوجه و قلبم بشرط غنایت مقبل و از تویی
 طلبم عطای قدیمت و بخش جدیدت را تویی آن توانا نیکه بیک
 کلمه آسمان و زمین را خلق نمودی و مظاهر قوت و قدرت و
 عظمت و فضل وجود و کرمت فرار فرمودی تا صاحبان بصیر آثار قدرت
 و عظمت را در کل اشیا ملاحظه نمایند و بر بزرگیت گواهی دهند

ای خدا فقیر را از باب غنایت محروم نما و از دریای بخشش منع مکن
 تویی صاحب عطا و قادر و توانا و المیهن علی الأسماء
 الهاکریمیا یکما حندا و ندا

جودت وجود هستی بخشید و موجود نمود از دریای رحمت
 محرومش نما این مظلومان را در ظل سدره عدلت مأوی ده
 و فقیران را بجز غنایت راه نما تویی مالک جود و سلطان عطا
 الهام معبودا

این نهالی است تو غرس نمودی از امطار سبحان رحمت آبش ده
 تویی آن کرمیکه عصیان عالم تو را از کرم منع نمود و از بدایع فضلت
 بازداشت تویی که جودت وجود را موجود فرمود و باقی
 اعلی راه نمود عبادت را از ضراط مستقیمت منع مفرما
 تویی قادر و توانا

الها معبود الملکا ملک الملوکا

از تو میطلبم تا بید فرمائی و توفیق عطا کنی تا آنچه سزاوار ایتام تو است
عمل نمایم و قابل جود و کرم تو است مشغول گردم ای کرم غافلانرا
بجراگامی راه نما و کیزانت را بانوار سمت منور فرما و باعمال
طیبه طاهره و اخلاق مرضیه مویذ دار لک الحمد و الثناء و
لک الفضل و العطاء این نمله فانیه را بر اداق عرفانت راه نمودی
و در ظل خبا، محبت ماوی دادی توئی بخشنده و توانا و دانا و مینا

الها معبود اسجودا

بیک کلمه از کلمات علیا ارض و سما را خلق فرمودی و بیک قطره
از دریای جودت و جود را موجود نمودی توئی مقدریکه قوت و
قدرت جباره ارض و فراغنه بلاد تو را از اراده منع نمود ای کرم
فقیری بیابت توجه نموده و ضعیفی بجل اقدارت تشک حسنه

از تو کرم قدیمت را میطلبند و عفو جدیت را سائل و آمل اورا
از دریای فضلست محروم نما و از کوشش زندگانی ابدی ممنوع مساز
توئی قادر و توانا ای پروردگار ذرات عالم بر خنایت
گواهند و بر فضلت مقرر و معترف آیامثل تو غنی مثل من فقیر را
محروم مینماید حاشا و کلا اشد و بشهد کل الاشیا بانک
انت اکرم الاکرمین و احکم الراحمین

الها معبودا

تورا ذکر نمایم و بجل عنایت ممتک و بذیل رحمت متشکرم
از تو آمرزش قدیمت را میطلبم و فضل عمیت را میجویم استک
بانوار انبیا لک در سلک آن تویدی علی ذکرک و ثنا لک و العلی
با امرتی بر فی کتابک آنک انت المقدر علی ما نشاء لا اله الا
انت العفور الکریم

الها بی نیازا کریا رحیما ملکا مالکا

همه عباد تو اند و از کلمه تو از عدم بوجود آمده اند و معترفند بر فقر خود
و غنای تو و جل خود و علم تو و ضعف خود و اقتدار تو و غیر خود و
سلطان تو ایکریم ما را از امطار سما رحمت محروم نمما و از
امواج بحر کرمت منع کن این نهالهای وجود بید عنایت تو غرس
شده حال وقت ترقی و فنواست و منتظر نیان عنایت تو بویح
مکرمت تو بوده و هست از آب و من الما کل شئی حی ما را
منع نمما آثار کرمت از قبل در دانی و قاصی و مطیع و عاصی مشا
شد و حال موجود و مشهود پس بربان ثابت شد کرمت
محدود نبوده و عفو تو توقف نکرده وجودت از موجودات
منع نشده در بهر حال آثار فضل بمنیت نهایت با بصار عدل و انصاف
مشاهده شده و میشود نزد بحر غفران عیسان این عباد مذکور

و در عرض ثروت و غنا فقر و احتیاج این عباد در مقداری نه از تبلیغ
عطای میطیلم و دست رجا ببارگاه عظمت بلند نموده ایم
ای غفار از ما بچودت در گذر و ای ستار بکرمت ستر نما و
ای فضال فضلت را باز مدار مجریم و لکن از تو میم محروم نمما
بعیدیم و لکن بساط قربت را آمل و سائلیم ما را منع مکن تویی
راه نما و صاحب عطا لا اله الا انت رب العرش و العزى و

مالک الآخرة و الاولی

الها معبودا ملکا

حمد و ثنا سزاوار تو است چه که از شتی تراب خلق را خلق فرمودی
و گوهر بنیش و دانش عطا نمودی ایکریم از تو میطیلم آنچه را که
سبب حیات ابدی و زندگی سرمدی است ما را محروم نمما
وجود از چودت موجود او را از طراز عنایت منع مفرما و کل را

بجلیات انوار نیز توحید منور کردن لک الأمر فی المبدؤ والنآ
 وک الحکم یا مالک الایجاد و مالک العباد
 الہا معبودا مسجودا

این مشت خاک را از ابریز کلمه مبارکه منع نما و از خضرات محبت
 محروم ساز در بای های عالم بر رحمت محیطهات شابد و گواه
 و آسمانها بر رفعت و عظمت مقرر و معترف ای در بای کرم
 قطره بشطرت توجه نموده و ای آفتاب جود وجودت را
 طلب کرده هستیت مقدس از دلیل و برهان و استوائت
 بر عرش منزله از ذکر و بیان رجای افدّه و قلوب و ارتفاع
 ایادی نفوس بزخشت گواهی است صادق و شابدی است
 ناطق چه اگر کرم دست ارتفاع انمی آموخت تراب چه
 و ارتفاع چه اکریم نیز رحمت از افق پریشی ظاہر و خجسته

از بر شطری ساطع محتاجان بابت عطایت را میطلبند و
 عشاق رویت لقایت را چون خلق از تو و امید مکنون قلب از تو
 سزاوارانکه امام و جوه غیبار محرمان گویت را بطراز جدیدی بنویس
 نمائی و با بسم بدیعی فائز فرمائی توئی انکه از اراده ات
 ارادات عالم ظاهر و از شمیمت مشیات امم نافذ
 رجا از قلوب طالبانت قطع نشده و نمیشود گواه این مقام کلمه
 مبارکه لا تقنطوا اکریم عبادت در بحر نفس و بهوی مشابد
 میشوند نجات را آئن و بخششهای قدیمت را سائل سائل
 قادر و توانا و معین و دانا
 الہا معبودا مقصودا

فقیری از فقرا قصد بحر عطا نموده و جابلی از جمله تجلیات
 آفتاب علمت توجه کرده سوال میکنم تو را بد ماینکه در راه

تو در ایران ریخته شده و بنفوسیکه سطوت ظالمین و ظلم مشرکین ایشان را
از توجه تو منع نمود و از تقرب بازداشت اینک کینر خود را از انقاق
ناعقین و شبهات مریدین حفظ فرمائی و در ظل قبای اسم کریمت
ماوی دهی توئی قادر بر کل و مهین بر کل اشهد و یشهد لای شهاد
کلمه بانک انت المقدر العدیر

الها معبود اسجد اکر میا رحیما

تو آگاهی و دانائی اینعباد لئالی محبت را در خرائن افنده و قلوب
با سمت حفظ نمودند حال از تو میطلبیم و سئلت ینماییم ما را از سار
و خائنین حراست نما و حفظ فرما توئی قادر و توانا

گواهی آقای من و مولای من و اله من و پدید آورنده من سؤال
میکنم از در بایخی بخشش تو که این نهال نورسته در بوستان محبت
خود را از کوش حیوان بنوشان و از ارباب خریف حفظش نما

توئی توانا و توئی دانا ایخدا ای من بتور و آوردم و تور از گرمی
نمایم و مبارکی است از دونت فارغ و آزادم ایخدا بتو بنایم
و از تو میطلبیم ظاہر کن از نا آنچه که سزاوار تو و آیام تو است
توئی عطا کننده و بخشنده

کر میا رحیما

گواهی میدهم بوجدانیت و نزدانیت تو و از تو میطلبم آنچه را که
بدوام ملک و ملکوت باقی و پاینده است توئی مالک ملکوت
و سلطان غیب و شهود ای پروردگار مسکینی سحر
غیایت توجه نموده و سائلی بذیل کرمت اقبال کرده او را محروم
نما توئی آن فضالی که ذرات کائنات بر فضلت گواهی داده
توئی آن بخشنده که جمیع ممکنات بر بخششت اعتراف نموده این
بنده از نکل گذشته و به جمال جود و اذیال کرمت تمسک و تثبث

جسته و در جمیع احوال بتوانمظرو تورا شاگرد اگر اجابت فرمائی محمودی
در امر و اگر در نمائی مطاعی در حکم توئی آن مقتدریکه کل نزد
ظهورش عاجز و قاصر شایده شوند ایکرم اینعبد را بخود و انگذ
توئی قادر و توانا و مالک وجود و عطا

الهی الهی

اینعبد را از شر نفس و هوی حفظ فرما و بنور بر و تقوی مزین دار
ایمالک من ملوکت تورا ذکر مینماید و لازال بصبرش منتظر عنایات
لانهایه تو بوده و هست پس باز کن باب رحمت را و قسمی عطا فرما
این عبد متمسک را از یک کلمه علیا عالم وجود را موجود فرمودی
و با نواع ماده و اولاد لا تحصى مزین داشتی توئی بخشنده و توانا لا اله

الانت العلی الابهی

الها پروردگار را محسوبا مقصودا

بتوانده ام و از تو مطیلم آنچه را که سبب بخشش است توئی بجز وجود و
مالک وجود لازال لحاظت علت ظهور بخشش و عطا عباد خود را
محروم نمما و از بساط قدس و قرب منع فرما توئی بخشنده و مهربان
لا اله الا انت العزیز المتان

پروردگار ما مهربان با پادشاهان ما و ادرسا

حمد و ثنا و شکر و بجا تورا بسزاست که گنج شناسائی را در دل و دیده
گذاردی و لطیفه وجود در از آب و گل بر اینجستی توئی توانا
کفوت و شوکت عباد تو را ضعیف نمود و لشکر غفلت و عسکر غرور
و ثروت تو را از اراده باز داشت در حینی که سهام ضعیفه و بغضا
از جمیع جهات طیار با استقامت تمام قائم و ببا منبعی قائل ظلم
فراعنه تو را از گرفتار منع نکرد و قهر جبار بره از اراده و غالبی منع نسا
ای پروردگار دستوران را راه ما و بچینود دانائی و علم لدنی

مدبخش شاید عبادت را بر راه راست و خیر بزرگ بشارت دهند
 و فائز نمایند ای کریم نورت ساطع و امرت غالب و
 حکمت نافذ اولیاست را از دریای بخشش محروم ساز
 و از برای هر یک از قلم غنایت آنچه ایوم سزاوار فضل تو است
 مرقوم نما و مقدر فرما توئی توانا و توئی دانا و مینا ای پروردگار
 دستور از آگاهان ما تا با گاهی خود غافلین را آگاه نمایند و مگر ایما را
 براه آرند تا کل در ظل قباب عظمت و سدره حمت جمع شوند
 و بشنوند آنچه را که قوه سامعه از برای آن بظهور آمده و مشاهده
 نمایند آنچه را که قوه باصره از برای آن موجود گشته امر امر تو
 و جانها قربان تو

بسم الله الاقدس الاعظم العالی الابهی

الها مقصودا محبوا کریمارحمیا توئی آن علیمی که هیچ امری از تو

مستور نبوده و نخواهد بود و توئی آن خبیری که از اسرار قلوب و
 نفوس و صدور آگاه بوده و خواهی بود هر عمل پاکي بشایه نور بتور آج
 اراده ات خاک را از افلاک بگذرانند و سطوت صخره صهارا آبناید
 ای خداوند دانا عبادت ضیافت تو را اراده نموده از او بپذیر و قبولش
 فرما توئی که میکهد احدی از اولین و آخرین از سما، فضلت محروم نگشت
 این خدمت را از عبادت محمد بن سن بطراز قبول مینم فرما توئی
 مهین بر همه اشیا، و محیط بر ارض و سما، لا اله الا انت الفضال
 الکریم

الهی الهی سراج امرت را بدین حکمت بر افروختی از ارایح مختلفه
 حفظش نما سراج از تو زجاج از تو اسباب آسمان و زمین در قبضه قدرت
 تو امر را عدل غنایت فرما و علما را انصاف توئی آن
 مقدر یکدیگر بگشت قلم امر برمت را نصرت فرمودی و اولیا را راه خود

تویی مالک قدرت و ملک اقتدار لاله الا انت العزیز المحتر
این مظلوم عوض کل استغفار نماید

و يقول اللهم اولى اى خود را حفظ فرما تویی آن کریمیکه
عفو تو عالم را احاطه نموده بر عبادت رحم فرما و تأیید نما بر اعمال و
اخلاق و اقوالیکه لایق ایام تو است بیک کلمه علیا بنخست
مواج و بیک اشراق نیز امر آفتاب جود و غفران ظاهر و هویدا
همه بندگان تواند و با میدگرمت زنده اند دست قدرت
از حبیب قوت برآر و این نفوس در گل مانده را نجات ده
تویی مالک اراده و سلطان جود لاله الا انت العزیز الوهاب
الها معبود اسجدوا

قدرت را قدرت عباد منع نمود امرت را بقلم نصرت
مندی و با اسم عظیم دعوت فرمودی از فضل عظیم و کرم عمیبت

مسئلت بینا میم این عباد را از شر تا عقین حفظ فرمائی که شاید مثل حزب قبل
با و نام آلوده نشویم ایقدر مقبلین را از کاس نقین بمنت عطا فرما و
از انوار نیز ایقان محروم نما انک انت المقدر العظیم الحکیم
بگو ای اله من

و محبوب من و سید من و سند من و مقصود من شهادت
میدهد جان و روان و لسان با اینکه واحد بوده و شبهه مثل برآی
تو نبوده و نخواهد بود جمیع السن از وصف عاجز و جمیع قلوب
از عرفانت قاصر بوده و خواهد بود ای پروردگار من عجز و فقر
و قنای کنیز خود را شایده بینائی این سائلی است اراده باب تو
نموده و فحیرتیت قصد دریای غنای تو کرده سؤال ینمایم
تو را بدریای بخشش تو و آفتاب غنایت و سما فضل تو که مقدر فرما
از قلم اعلی از برای این امه خود آنچه سزاوار بزرگ گوست

هو الناصر المعین

الباکریا چما بتو توجه نموده ام و بجل عنایت متمسک و بذیل کرم
 مثبت تویی آن کرمیکه یک قطره از دریای غفرانت
 عصیان عالمیان را محو نماید و یک کلمه از قلم عنایت آب
 حیوان بر اهل امکان مبذول دارد ای نجشده یکتا عبادت را
 محروم نما و از بحر رحمت فتمتی عطا نما و از دریای جودت
 نصیبی مقدر فرما السن عالم قابل ذکر تن و افئده ام لایق
 ادراک هستیت نه هستی تو در ای ادراک عقول و فوق عرفان
 نفوس بوده و هست بکمال عجز و استهانت بخشش قدیمت را
 میطلبم و فضل عمیمت را میجویم تو دانا و آگاهی بذکرت زنده ام
 و بامید تقایت موجود و پابنده آن کن که سزاوار
 بخشش تو است نه لایق ذکر و شای من لا اله الا انت

الغفور الکریم الحمد لک انت مقصود القاصدین
 بلسان جان محبوب امکان را ندا کن و بگو
 ای خدای من و مالک من و دوست من و محبوب جان و روان من
 چگونه از عهده شکر تو بر آیم در بحر غفلت و نادانی مستغرق بودم
 لسان فضل مرا ندا نمود وید عنایت مرا اخذ کرد ^{و کار} ای پروردگار
 من غفلت من بجمامی رسیده که مرا از فرات عذب یقین محروم
 ساخت و بآ صدید ظنون راه نمود از ذکر غافل شدم
 و تو از من غافل نشدی از حبت محمود بودم و نار عنایت تو
 مشتعل بکدام وجه بتوجه نمایم و بچه لسان تو را بنجانم
 نجلت و انفعال مرا فرو گرفته و از جمیع جهات مایوس ساخته
 و لکن ای پروردگار من و مقصود من و مولای من شنیده ام که
 فرموده امروز روز نیست که اگر یکبار نفسی از روی صدق رب است

گوید از ملکوت بیان نظر ترانی استماع نماید و از این کلمه مبارکه
 عالیه مقام امروز معلوم و واضح و همچنین فرموده اگر نفسی از اول
 لا اول از جمیع اعمال حسنه محروم مانده باشد الیوم تدارک آن ممکن است
 چه که دریای غفران در امکان ظاهراً و آسمان بخش مرتفع سؤال
 میکنم بجزمت این روز مبارک که مصدر و مطلع آیام است مرا
 برضای خود موفق بداری و بطریق قبول فرزند نمانی ارب
 انا المسکین و عندک بحر الغناء و انا الجاهل و عندک کنور العلم و
 العرفان و انا البعید و اناک انت المقدم المتعالی القریب
 بسمه المہین القیوم

ای کنیز من باین بیان که از مشرق قم رحمن اشراق نموده باطوق
 باش ای پروردگار من و یکتا خداوند میمانند من شهادت
 میدهم بیکتائی تو و باینکه از برای تو وزیر و معینی نبوده و نیست

لم یزل یکتا بوده و لایزال خواهی بود ایخدا ای من و محبوب جان
 من امروز روزیست که فرات رحمت جاری و آفتاب کرم مشرق
 و سما عنایت مرتفع است قسم میدهم تو را با اسم ستارت که آنچه
 بغیر رضای تو عمل شده ستر فرمائی و با اسم غفورت از ما در گذری
 و بخل غفران عباد و اما خود را فرزند داری ای محبوب من و مقصود
 من مشاهده نمائی کنیز خود را که بتوجه نموده و بنابر محبتت شعل گشته و
 بر بی نیازی تو تنگست و دستهای رجا را بشتر تو بلند نموده عطا فرما
 آنچه را که سزاوار تو است ای پروردگار من در این روز مبارک
 کنیزان خود را محروم مفرما و از قلم اعلی ابرقار برای کل ثبت نمانی
 مقتدر و توانا و توانی پنا و انا

بنام خدا و یکتا

الی قوله تعالی اگر نجات لوح الهی فائز شدی نبایست و بگو

یا الهی و سیدی و جایی سؤال میکنم تو را بمناسبتی در یاسی دانائی
 تو که این فایز از حقیق بقا محروم نفرمائی ای پروردگار من و
 مقصود جان من بید قدرت این ضعیف را از غیق با غصین حفظ نما
 از نور معرفت روشش کن و از نار محبت مشتعلش دار تا عالمیان
 بر این نور شهادت دهند و بر این بارگواهی توئی مقدر
 و توانا و دانا

هو الله تعالی شأنه العظمة والأقدار

الهی الهی شکرک فی کل حال و احمدک فی جمیع الأحوال فی التمتع بحمد
 لک یا اله العالمین و فی فقدان الشکر لک یا مقصود العارفين فی
 البأساء لک الشنار یا معبود من فی السموات والأرضین و فی الضر لک
 الشنار یا من یکبنا نجدت افدة المشتاقین فی الشدة لک الحمد یا مقصود
 القاصدين و فی الرخاء لک الشکر یا ایها المذکور فی قلوب المتقیرین

فی الشروه لک البهائم یا سید المخلصین و فی الفقر لک الأمر یا رجاء الموحدين
 فی الفرج لک الجمال یا اله الآانت و فی الحزن لک الجمال
 یا اله الآانت فی الجوع لک العدل یا اله الآانت
 و فی الشج لک الفضل یا اله الآانت فی الوطن لک العطاء
 یا اله الآانت و فی الغربة لک القضاء یا اله الآانت
 تحت السیف لک الأفضال یا اله الآانت و فی البیت لک
 الکمال یا اله الآانت فی القصر لک الکریم یا اله الآانت
 و فی التراب لک الجود یا اله الآانت فی السجن لک الوفاء
 یا سابع النعم و فی الحبس لک البقاء یا مالک القدم لک العطاء
 یا مولی العطاء و سلطان العطاء و مالک العطاء اشد آتک
 محمود فی فعلک یا اسل العطاء و مطاع فی حکمک یا بحر العطاء و
 مبدء العطاء و مرجع العطاء

بكل واحد ان يقول مثنياً الى كعبة الله

سبحانك اللهم يا الهى لك الحمد بما نجيتني من بر الضلالة والهوى وبتنتي
الى صراطك المستقيم وبنباك العظيم وايدتي على الأقبال اذا عرض
عنك اكثر خلقك ونورت قلبي بنور معرفتك ووجهي بضياء
طلعتك ايرت اسئلك بجزودك وسما فضلك
بان تكشف عن وجه عبادك وخلقك الحجابات التي منعتهم عن التوجه
الى افقك الأعلى ايرت لا تخيب عبادك عن حجاباتك
وعزبتك لو كشفت لهم كما كشفت لي لنبدوا ما عندهم رجاء ما عندك
انك انت المقدر العزيز العلام
هو المهيم على الأسماء

الهى الهى كيف اختار النوم ويعون مشتاقيك ساهرة في فراقك
وكيف استريح على الفراش وافدة عاشيقك مضطربين بهجرتك

ايرت اودعت روجي وذاتي في يمين اقدارك واما لك واضع
راسي على الفراش بجلوك وارفع عنه بشيتك واراوتك
انك انت الحافظ الحارس المقدر القدير وعزبتك لا اريد
من النوم ولا من اليقظة الا ما انت تريد انا عبدك وفي قبضتك
ايدني على ما يتضوع به عرف رضاك هذا الهى وآل المقربين

الحمد لك يا اله العالمين

انت الذاكر وانت المذكور

يا الهى وسيدى ومقصودى اراد عبدك ان ينام في جوارحك
ويستريح في ظل قباب فضلك مستعينا بخلقك وحرمتك
ايرت اسئلك بعينك التي لا تنام بان تحفظ عيني عن النظر الى نيك
ثم زد نوراً للمشاهدة انا ارك والنظر الى افق ظهورك انت الذي
كينونة العذرة عند ظهورات قدرتك لا اله الا انت القوى الغالب الخبار

الهي وسيدى

انا عبدك وابن عبدك قدمت عن الفرائش في هذا السفر الذي
فيه اشرفت شمس احديتك عن افق سماء شيتك واستضاء منها
الافاق بما قدر في صحائف قضائك لك الحمد يا الهي
على ما اصبحنا مستضيئا بنور عرفانك ايرت فانزل علينا ما
يجعلنا غيئا عما سواك ومنقطعا عن ذنوبك ثم اكتب لي
والاجتي وذوي قرابتي من كل ذكر وانى خير الآخرة والاولى ثم اعصمنا
بالمجرب بالابداع ومقصود الاخراع بعصمتك الكبرى من الذين
جعلتهم مظاهير الخناس ويوسوسون في صدور الناس انك انت
المقدر على ما تشاء وانك انت المقدر المهيمن القسيم
صل اللهم يا الهي على من جعلته قيوما على اسمائك احسن وفضلت
بين الاتقياء والاشقياء بان توفقنا على ما تحب وترضى و

صل اللهم يا الهي على كلماتك وحر وفاتك وعلى الذين توجهوا اليك
واقبلوا الى وجهك وسمعوا ذاك وانك انت مالك العباد
وسلطانهم وانك انت على كل شئ قدير
انت الله لا اله الا انت

لك الحمد يا الهي بما يقضيني بعد نومي واظهرتني بعد غيبتى واقمتني
بعد رقدى اصبحت متوجها الى انوار فجر ظنورك الذي بنارت
افاق سموات قدرتك وعظمتك ومعرفا باياتك وموقفا
بجنايبك وتمسكا بجيالك اسئلك باقبة ارشيتك و
نفوذة ارادتك بان تجعل ما اريته في منامى امن اساس لسبوت
حجك في افئدة اوليائك واحسن اسباب الطهورات
فضلك وعنايتك ايرت قدرى من قلمك الاعلى خير
الآخرة والاولى اشهد ان في قبضتك زمام الامور تبدها

كيف تشاء لا اله الا انت القوي الامين انت الذي بابرك
تبدل الذل بالهزة والضعف بالقوة والعجز بالقدار والاضطراب
بالاطمئنان والريب بالايقان لا اله الا انت العزيز المنان
لا تخيب من سئلك ولا تمنع من ارادك قدر ما ينبغي لسما
جودك وبحر كرمك انك انت المقدر القدير

بسم الله العافر

ولو ان سوء حالي يا الهى استحقى لياطك وغدا بك ولكن
حسن عطفك ومواهبك يقتضى العفو على عبادك والتلطف
على ارتكابك اسئلك يا ربك الذي جعلته سلطان الاسماء
بان تخفى سبطتك واقدارك عن كل بلاء ومكروه وعن كل
مالا اراده ارادتك وانك على كل شئ قدير

فوسميكه از بحر عنايت الهى شفا طلب نموده اند ويا بنمايند با برکت

عليه كما از مشرق فضل اشراق نموده ذاكر شوند
بسمه الميسين على الاسماء

الهى الهى اسئلك بحر شفاك واشراقات انوار فضلك
وبالاسم الذى سخرت به عبادك ونبفوذ كلمتك العليما واقدار
قلك الاعلى وبرحمتك التى سبقت من فى الارض والسماء ان يستر
بلاء العطاء من كل بلاء وسقيم وضعيف وعجز ايرت ترى السائل قائما
لدى باب جودك والامل متمسكا بحبل كرمك اسئلك ان
لا تخيبه عما اراد من بحر فضلك وشمس عنايتك انك انت المقدر
على ما تشاء لا اله الا انت الغفور الكريم

الهى الهى لا تبعدى لاني الشدايد بجلها احاطتى الهى الهى لا
تدعنى بنفى لان المكاره ما بر ما اخذتى ومن زلال ثدى عنايتك
فاشربني لان الاعطاش باثما اخرقتنى وفي ظل جناحي رحمتك

فاظلمني لأن الأعداء بأجمعها ارادوني وعند عرش العظمة تلقا نظر
 آيات عزك فاحفظني لأن الذئب بأكلها ستنى ومن اثار شجرة
 ازليتك فاطمئني لأن التضعف بالطفها قربتني ومن كؤوس
 السرور من ابادي راقك فارزقني لأن الهموم بأعظها اخذتني
 ومن سنادس سلطان ربوبيتك فاخلصني لأن الافقار يحومها
 عرتني وعند تغني ورقا صديقتك فارقدني لأن البدايا
 باكبرها وردتني وفي عرش الاحديّة عند تشعشع طلعة اجمال
 فاسكنني لأن الاضطراب باقوعها اهلكتني وفي اجر الغفيرة
 تلقا تهيج حوت اجلال فاعمّني لأن الحظايا باطودها امانتني
 سبحانك اللهم يا الهى

أحب بكل لسان ادعوك وبكل بيان ارجوك وبكل قلب اذكرك
 وبكل فم اشكرك وبكل وجه اسجدك وبكل عين اشاهدك

وبكل فؤاد اجتك وبكل كؤوب اشرب من البحر عواطف لاهوت
 لكرمتك وبكل كؤوس استقى من انهر فواضل جبروت عنایتك
 وبكل جناح اطير الى سموات عرش عظمتك وبكل رياش اسير في
 بهات عزتحتك لاكون سكرانا عند تغني ورقا سلطان جلالك
 وجد بانالدي تطهر اشراق شمس جلالك وولها نانا في سرار اللاهوت
 من بركات عين عزوحدتك وادمانا على عرش الملكوت عند قبسات
 جذوات انوار مجد جذبتك لاكون بجلى منقطعا اليك ومتوسلا
 عليك ومتمسكا بطلعات قدس صديقتك وتمتلقا بوجها
 انس احديتك ثم علمتني يا الهى حرفا من بحا من علمك وفخازن
 وحيك ومواقع امرك ومطالع حكك لاذكرتك على عرش
 العما ببلجات المقدسين واشكرتك بالمعرفة على كرسي الشنا
 بربوات المنزهين واصفك على سرير الالهى بنجات المسبحين

لأنك يا الهي ما قدرت عزاً إلا في علم كتابك ولا نوراً إلا في معرفة
آياتك فبسجاناتك سبحانك أناكل فقراً، اليك وعبد، لك
وما نعلم شيئاً إلا بما تعلمني من بدائع فضلك ولوامع جودك اذ بيديك
ملكوت كل شئ وأنا تل لك ساجدون ومن جنتك آمنون

قلبا طاهراً فاخلق في يا الهي سرّاً ساكناً جدد في يا منائي وبروح
القوة ثبتني على امرك يا محبوبي وبنور العظمة فاشهدني على صراطك
يا رجائي ولسطان الرفعة الى سماء قدسك عرجني يا اولي وباريا
الصدية فاجبني يا اخري ونبغات الازلية فاسترحني يا مونسى و
بغنا، طلعتك القديمة نخبى عن دونك يا سيدى وبظهور كينوتك
الدائمة بشرني يا ظاهر فوق ظاهرى والباطن دون باطنى

بسم الله الاقدس

يا من وجهك كعبة المشتاقين ولقائك آمل المخلصين وقربتك رجا

المقربين وطلعتك صحيفة العارفين واسمك روح المشتاقين و
مذاكك حيات العاشقين وما يخرج من شفقتك كوشراحيوان
لمن في السموات والأرضين اسئلك بظلمة نفسك
وبابتلاءها من جنود الظالمين بان تنزل على من سحاب رحمتك ما
يجعلني مقدساً عاماً ساواك لاكون لايقال لذكرك وقابلاً لرحمتك
ايرت لا تنغى عما قدرت له عبادك الذين يطوفون في حولك و
يتجلى عليهم في كل حين شمس جالك وانوار وجهك انك لم تنزل
كنت معين من ارادك ومعطى من سئلك لا اله الا انت العزيز الباقى

المعطى الكريم

الباقى الكافى

يا من بلائك دواء صدور المخلصين وذكرك شفأ، أفدة المقربين
وقربك حيات العاشقين ووصلك رجا، المشتاقين و

بهرك غدا بالموحدين وفراقك موت العارفين اسلك
بضيق المشتاقين في بهرك وصرخ العاشقين في بعدهم عن لقاءك
بان تزقني خمر عرفانك وكوثر حبك ورضائك ايرت بهد بعد
نسي اسواك وآنس بحبك وناج فيما ورد عليك من اشراقك
قدره ما قدرته لعبادك الذين يطوفون حول عرش عظمتك ويرزون
جمالك في العشي والاشراق وانك انت الحاكم في يوم الطلاق
بسم الله الاقدس الابهي

يا من قربك رجائي ووصلك آمل وذكرك مناني والورد
في سائر عزك مقصدي وشطرك مطلبي واسمك شفائي وحبك
نور صدرى والقيام في حضورك غاية مطلبى اسلك بابك
الذي به طيرت العارفين في هواء عرعر فانك وعرجت المقربين
الى بساط قدس افلاك بان تجلني متوجها الى وجهك وناظرا

الى شطرك وناطقا ثناياك ايرت انا الذي نسيت دونك واقبلت
الى افق فضلك وتركت ما سواك رجاء لقربك اذا اكون مقبلا
الى مقر الذي فيه استضاء انوار وجهك فانزل يا مجبوبي على ما
يثبتني على امرك لئلا ينعني شبهات المشركين عن التوجه اليك
وانك انت المقدم المهنين العزيز القدير

يا من وجهك كعبتي وجمالك حرمي وشطرك مطلبى وذكرك
رجائي وحبك مونسى وعشقتك موجدى وذكرك اينسى
وقربك آملى ووصلك غاية رجائي وفتى مطلبى اسلك
بان لا تخيبتني عما قدرته لخيرة عبادك ثم ارزقني خير الدنيا والآخرة
وانك انت سلطان البرية لا اله الا انت الغفور الكريم

بسم الله الاقديس

يا من بلائك دواء المقربين وسيفك رجاء العاشقين و

سلك محبوب المشاقين وقضائك آل العارفين اسلك
 بمجوبة نفسك وبأنوار وجهك بأن تنزل علينا عن شرايدتك
 ما يقربنا الى نفسك ثم استقم يا الهى ارجلنا على امرك ونوقلوبنا
 بأنوار معرفتك وصدورنا بتجليات اسمائك ايرت انا الذى
 وجهت وجهى اليك واكون آملاً بدين فضلك وظهورات كرمك
 اسلك بأن لا تخيبني عن باب رحمتك ولا تعني بين المشركين من خلقك
 فما الهى انا عبدك وابن عبدك اعرفت بك في ايامك و
 اقبلت الى شاطى توحيدك معترفاً بفردانيتك وندعنا بوحدا
 وآلاء عفوك وغفرانك وانك انت المقتدر على ما تشاء لا اله الا

انت العزيز الغفور

بسم الله الاقدم الاعظم

قد احترق المحلصون من نار الفراق اين تشعشع انوار لقائك يا محبوب العالمين

قد ترك المقرَّبون في ظلماء الهجران اين اشراق صبح وصالك يا مفضل العالمين
 قد تبلبل اجساد الاصفياء على ارض البعد اين بحر قربك يا جذاب العالمين
 قد ارتفعت ايادي الرجا الى سماء الفضل والعطاء اين امطار كرمك يا
 مجيب العالمين قد قام المشركون بالاعتساف في كل الاطراف اين
 تسخير قلم تقديرك يا سحر العالمين قد ارتفع نباح الكلاب من كل اجزاء
 اين غضنفر غياض طوقك يا قهار العالمين قد اخذت البرود وكل البرية
 اين حرارة محبتك يا نار العالمين قد بلغت البلية الى الغاية اين
 طنورات فرجك يا فرج العالمين قد احاطت الظمة اكثر الخليفة اين
 انوار ضياك يا ضياء العالمين قد طالت الاعناق بالتفراق اين
 اسياف انتحارك يا مهلك العالمين قد بلغت الذلة الى النهاية
 اين آيات عزتك يا عز العالمين قد اخذت الاعران مطاع السمك
 الرحمن اين سرور مظهر ظهورك يا فرج العالمين قد اخذ الهم كل الامم

أين اعلام ابتهاجك يا بهجة العالمين ترى مشرق الآيات في سبحة
 الأشارات أين اصبح قدرتك يا قدار العالمين قد اخذت رعدة
 الظلم من في الأنتاش، أين فرات عنایتك يا رحمة العالمين قد
 اخذ البحر ص من في الأبداع أين مطلع الأقطاع يا مولى العالمين
 ترى المظلوم فريدا في الغربة أين جند سما، امرك يا سلطان العالمين
 قد تركت وحده في ديار الغربة أين مشارق وفانك يا وفاء العالمين
 قد اخذت سكرات الموت كل الأفاق أين رشحات بحر حيوانك يا
 حيات العالمين قد احاطت وساوس الشيطان من في
 الامكان أين شهاب نارك يا نور العالمين قد تغير الكراوى
 من سكر الهوى أين مطلع التقوى يا مقصود العالمين ترى
 المظلوم في حجاب الظلام عين اهل الشام ابن اشراق انوار صباحك
 يا مصباح العالمين تراني ممنوعا عن البيان من اين تظنصر

نعماتك يا درقا، العالمين قد غشت الظنون والأوهام اكثر
 الانام أين مطلع ايقانك يا سكنة العالمين قد غرق البحار
 في بحر البلاء، أين فلک نجاتك يا منجى العالمين ترى مطلع
 آياتك في ظلمات الامكان اين شمس افق عنایتك يا نور العالمين
 قد خبت مصابيح الصدق والصفاء، والغيرة والوفاء، اين شنوات
 غيرتك يا محرك العالمين هل ترى من تبصر نفسك او تفكر
 فيما ورد عليها في حبك اذا اوقف القلم يا محبوب العالمين
 قد كسرت اغصان سدرة المنتهى من هبوب ارياح القضاء، أين رياح
 نصرتك يا منصور العالمين قد بقى الوجه في غبار الأفرأ، أين
 ارياح رحمتك يا رحمن العالمين قد تكدر ذيل التقديس من
 اولى التدليس اين طراز تنزيك يا مزين العالمين قد ركذ
 بحر العناية بما كتبت ايدى البرية اين امواج فضلك يا مولى العا

قد غلق باب اللقا من ظلم الأعداء أين مفتاح جودك يا فتاح العالمين
 قد اصفرت الأوراق من سحوم ارباب النفاق أين جود سحاب جودك
 يا جواد العالمين قد تغبر الأكوام من غبار العصيان أين نتجت
 غفرانك يا غفار العالمين قد بقي الغلام في ارض جدباء أين
 غيث سما فضلك يا غياث العالمين أن يا قلم الأعلى قد سمعنا
 ذنابك الأحمى من جبروت البقا أن استمع ما يطق به لسان الكبرياء يا
 مظلوم العالمين لولا البرودة كيف تظهر حرارة بيانك يا ميمون
 العالمين ولولا البليّة كيف اشرفت شمس اصطبارك يا شعاع
 العالمين لا تخرج عن الأشراق قد خلقت للأصطبار يا صبر
 العالمين ما احلى اشراقك من افق الميثاق بين اهل النفاق
 واشتياقك بالله يا عشق العالمين بك ارفع علم الاستقلال
 على اعلى ابحال وتموج بحر الأفضال يا اوله العالمين بوحدتك

اشرفت شمس التوحيد وبغزبتك زين وطن التجريد أن اصطبر يا غريب
 العالمين قد جعلنا الذلّ قميص العزة والبليّة طراز بيكك يا فخر العالمين
 ترى القلوب ملئت من البغضاء ولكم الاغصان يا ستار العالمين
 اذا رايت سيفاً أن اقبل اذا طار سهم أن استقبل يا فداء العالمين
 اشوح أو اروح بل صحح من قلّة ناصر بك يا من بك ارتفع نوح العالمين
 قد سمعت ذنابك يا محبوب الأبحى اذا انار وجه الجبّ من حرارة
 البلاد وانوار كلمتك النوراء وقام بالوفاء في مشهد الفداء خيراً
 رضائك يا مقدر العالمين أن يا حلى قل الكبر أن اشكر الله
 بهذا اللوح الذي تجده منه راحة مظلوميتي وما نافية في سبيل الله معبود
 العالمين لو يقره العباد طراً ويتفكرون فيه ليضم في كل عرق
 من عروقهم ناراً يشتعل منها العالمين
 هو الشافي الكافي المعين

فسبحانك اللهم يا الهى اسئلك بانك الذى بارفقت اعلام هدايتك
 واشرفت انوار عنيتك وانظرت سلطان ربوبيتك وبه ظهر صباح
 اسمائك فى مشكوة صفاتك وطلع هيجل التوحيد ومنظر التجريد و
 رفع مناجح الهداية وظهر سبل الارادة وبه تزلزلت اركان التضللة
 وانهدمت آثار الشقاوة وبه نفجرت ينابيع الحكمة وتنزلت مائدة السما
 وبه حفظت عبادك ونزلت شفاك وبه طهرت جنتك على
 عبادك ومنفرتك بين خلقك بان تحفظ الذى توصل اليك و
 رج عليك وتمسك برحمتك وتشبث بذيل عطوفتك
 ثم انزل عليه شفا من عندك وسلامه من لدنك وصبر امرجانبك
 وسكونا من حضرتك اذ انك انت الشافى الحافظ الناصر القادر
 المقدر العزيز العليم

احيات العرش خورشيد و داد كجبان وامكان چو نو نوری نراد
 گر نبودى خلق محبوب از لقا يك دو حرفى گفتم از سر بقا
 تا كه جانها جمله مرهونت شوند تا كه دلها جمله مجنونت شوند
 تا به منى عالمى مجنون و مست روحها بهر نشار اندر دست
 تا رسد امر تو اى فخر زمان برفشان در قد و مست رايجان
 سر بر آراز كوه جان خورشيد و آ تا به بنيدت عيان از بهر كنار
 جلوه ده آن روى همچون ماه را سبز و خرم كن ز لطف اين كاه را
 قطره ميچويد ز جبروت كوشى كوشى كن ز آنچه شاه و متهرى
 ذره كشته طمس نور تو را وار حش از لطف همچون چرا
 دانه بگشاده دهان سوى سما تا بايد بروى از فضلت بها
 قطره هاى رحمت بروى ببار اى مليك فضل و اى مير ديار
 خرق كن اين پرده صد توى را خوش تماشاده كنون آن رويا

زانکه در فضل نباشد شبهه
 بهر ما بر بند ز لطف توشه
 مشرق گل کن کنون این غربرا
 بجهت مل ده کنون این شبر برا
 نوردل را نوردده ز انوار نور
 تا به بینند از رخت اسرار طور
 ثان بکش آن تیغ اللبیت را
 هین بکش این دشمنان دینت را
 برفروز آن نار ربانیت را
 خوش بسوز آن ملحد ضربت را
 جمله خاشند ای خورشید روز
 سر بر آور جمله ظلمانی بسوز
 صاف کن این درد غم آلوده را
 نوردده این شمع شب افسرده را
 عالمی قائم بتو چون تو بجان
 تا شود پید از امرت کن بجان
 ای بهای جان بیا دروی تو
 نکته ما گویم همی از خوی تو
 تا بر آرم جانم را از خرد
 تا به بینم در عشقت که خرد
 برفروزم آتشی اندر جهان
 تا بسوزم پرده های قدسیان
 حور معنی را بر آرم از حجاب
 نور غیبی را کنم کشف نقاب

رمزی از اسرار عشق سردی
 باز گویم چون بجان باز آمدی
 خوش بیا ای طهر ناری در بیان
 تا مانند وصف هستی در میان
 پاک کن این قلبهای پر حسد
 نقد کن این قلبهای بی رصد
 ماکه بهیوشان عمدت ایکریم
 هم بهوش آیند از جام قدیم
 بلکه از اسکان قدس ای یار ما
 دور کن هم بهوش و بهیوشی ز ما
 ای سرافیل بهای شاه جان
 یک جاتی عرضه کن بر مردگان
 سدره اول بود ز اغصا دل
 وار مانش از بهو او آب و گل
 تا بخوهر روز عرض فارغ شود
 تا ز شمعش شسها بازغ شود
 این نهالت غرس کن در ارض دل
 پس مقدس دارش از اشراق و نخل
 هم تو حفظ از مختلف بادش نما
 هم زوحم مشرک آزادش نما
 اصل او ثابت نما در ارض جان
 فرج او را بگذران از آسمان
 نوبهاری تو ز نو آور عیان
 تا ز خشرت بر جند این مردگان

جوش دریا های عشق از جوش تو هوش اطیاب بقا از هوش تو
 بوی پیراهن بوزار مصر جان سدره موسی نما اینجا عیان
 ای نگار از روی تو آمد بهار زین بهار آمد حقایق بی شمار
 هر گل از وی دفتر می اخسب دست هر دل از وی کوثری افضل است
 این بهاران را خزان ناید زنی جمله گله طائف اندر حوالی
 این بهاری نه که جان درکش کند این بهاری که روانهارا کند
 آن بهاران شوق خوابان آورد وین بهاران عشق یزدان آورد
 آن بهاران را فنا باشد عقب وین بهاران را بقا باشد عقب
 آن بهار از فضل خیزد در جهان وین بهار از نور روی دلستان
 آن بهاران لاله ما آرد برون وین بهاران ناله ما دارد کنون
 این بهار سردی از نور شاه بر زده خرگاه تا عرش اله
 جمله در خرگاه او داخل شدند گر تو چشمت هست بنگر بهوشمند

شاه ما چون پرده از رخ بکنند این بهاران خیمه بر گردون زند
 یار ما چون بکنند از رخ نقاب این بهاران بر فرزند بی حجاب
 ما برویش در حجابان اندریم ما زرویش در گلستان ننگیریم
 ما بذکرش فارغیم از ذکر کان ما ز شمش باز غیم اندر جهان
 گر نسیمی بر وز دین خوش بهما یوسفان بینی که آیند در نظار
 گر نسیمی بر وز دین بوستان یوسفان روح بینی در جهان
 جسمها بینی که گردد بسچو روح روح را هر دم رسد صد گون پنج
 این ربیع قدس جانان هر دمی صد بیان دارد ولی کو محرمی
 این بیان باشد مقدس از لسان کی معنیش رسد این ناکسان
 این بیان از گفت و لفظ و صوت نیست این بیان جان است او را موت نیست
 عاشقان بینی تو اندر این بهار جان ثار آورده هر دم صد هزار
 این بهار عزت روحانی بود این ربیع قدس ربانی بود

گرز و بر تو نسیمی زین سبا جان فانیت کشد جام بستا
 گرنسیمی آیدت از کوی دوست جان فدایش کن که این جان هم از او است
 لاله توحید بین در این بهار سنبلی تجرید بین از زلف یار
 غنچه های معرفت زین طرف سجده جلگی از شوق او در جستجو
 سروهایش حاکی از قد نگار سبزهایش دفتری از خط یار
 ببلانش مست از جام الست فرمایش از جمال دوست مست
 عند لیبان در هوای وصل او جمله مستند نسیم فضل او
 نغمه این بلبل از ظاهر شود جان خلقان از حسد طاهر شود
 بحر معنی زین بیان مواج شد فلک هستی زین گرم بکلاج شد
 هر شقایق که بر آید زین بهار صد حقایق برود از ستر یار
 بوی مشک آید همی از جعد یار دست فضلش میکند بر تو نشان
 زلف او همچون سمندر بین بنار کوهی گردد بنا روی یار

عند لیب قدس از بهر آن دو ناله داد که سوز و مغز پویست
 گرز در دهر بجز خود آهی کشد شعله اندر جان خاصان افکند
 غیر خاصان را نباشد نصیب و انگیز از لطف این فضل احسیب
 بروزان مشک الهی را زجان تا غطرت بوبرند این ناکسکن
 این بهار روح باشد جاودان نی بهاری کرنیش آید خزان
 زین بهار قدس روح آید برون و رهوایش نور نوح آید برون
 بر نشاند اهل کشتی را بفلک پس بچشد هر که را صد کوه نیک
 ای جمال الله برون آیی از نقاب تا برون آید ز مغرب آفتاب
 نافه علم که تن بر گشا محزن اسرار غیبی بر گشا
 تا ز مشک بوبرند این مردگان تا خیرت خوش شوند این بچشان
 این ذلیل ارض وحدت را بجز خلعت عزت بپوشان ای بود
 فانی را پوش از ثوب بستا فقر بجی را چشان شهید غنا

مابرون آید بکلی از حجاب
 برود امکان هستی را نقاب
 بچو دو سر مست او آید برون
 شمعان اندر زجاج را چون
 چونکه این رخسار انگلستان مید
 صد گلستان آرازوی تو پدید
 هر گلستان را با سسی زن رقم
 پس بهر برگی نما سرف قدم
 تا که انوار رخت آید عیان
 پر کند نورت زمین و آسمان
 بروزان بادی ز رحمت ایکرم
 بردان احجاب غفلت زین ستم
 در پناه سدره خود جای ده
 روحای پاک ای سلطان مه
 بابی از رضوان معنی برگشا
 سد مکن این باب از بهر خدا
 تا در آیم بی حجاب اندر جهان
 تا کنم رمزی ز احسانت بیان
 گفت الله الله ای مرد نکو
 رفرح در نزد نادانان مگو
 الله الله ای لسان الله راز
 نرم و نرمک گو با مردم بساز
 هم مگر لطف تو گیرد دستشان
 پس کند فارغ ز بیم این و آن

پرمعنی برگشا قطار شو
 در هوای قریب او ستیارشو
 قرب او با جان نه در طمی قدم
 چون بجان پویی در آئی در قدم
 پس با آئی طمی افلاک وجود
 نیست مشکلی چون شوی احل بود
 در بیان این بگویم نکته
 مابری از آب حیوان حصه
 ماشوی واقف ز رضوان بقا
 مابری راهی به اقلیم لغا
 مابیطی الارض معنی پی بری
 تا چو روح اندر هوایش بر پری
 چون تو هستی این زبان در دام گل
 کی بری بویی تو از رضوان دل
 پس برهنه شو تو از ثوب قیود
 پس مقدس کن تو جانرا خدو
 ظلمت دل راز نورش کن میر
 تا شوی در ملک جانها تو میر
 چونکه ظلمت رفت نورش مشرق است
 بردلت انوار طورش با رقیب است
 چونکه لیلیت رفت صبح آید پدید
 هم نسیم عز روحانی وزید
 پس تو این ظلمات و آن نفس تابه
 آب حیوانش تجلی اله

گر تو زین ظلمات نفست بگذری
بی تعب از خمر حیوان بر خوری
پس تو اندر ظل خضر جان در آئی
تا شوی فارغ از این ظلمت سرای
آن خضر نوشید بر رسید از فحاشات
وین خضر بخشید و صد عین بچاش
آب حیوان بر همه انفاق کرد
خود بنوده جان نثار شاه فرد
آن خضر جدی نمود آنکه رسید
زین خضر صد چشمه آبی شد پدید
آن خضر شد از پی چشمه روان
وین خضر را چشمه با از پی روان
ای بهای جان تو باز ازین شکا
تا کنی صید معانی صد هزار
صید کور از راهل از بهر کور
صید معنی آرزو از صحرای طور
صید کردی جان عشاقان بد
تا که جانها جمله از هستی گذشت
نیست فرصت تا تو از اسرار گل
پیش ببلبل گویی ای سلطان گل
بر پیران بازی ز ساعد ای نگار
تا که باز آرد معانی زان دیار
این زمان سیرغ معنی صید کن
برگشای کنی تو از منفستاح کن

آنچه کردی وعده اکنون کن وفا
ای ز نورت روشن این ارض سما
از بهار خود بکن خستم جهان
تا که رضوانت شود رشک جهان
از حق این بس شقایق بردمان
در فضای این بهار جان بستان
پس ز بهر گل ز من ببلبل کن عیان
شرح مل از دل بگو با خسرو ان
زانکه اینجا این زمان نامحرم است
محرم و نامحرم اینجا چون بهم است
ای صبا ی صبح از زلفین یار
نافه های مشک روحانی بیا
ای سحاب فضل روحانی بیا
تا صدف لوله لوله همی آرد بسیار
شرح اسرار لداست باز ماند
ذکر طی الارض معنی باز ماند
پس تو ای مخمور از جام غرور
مار نفست را بدل میکن بنور
تا کنی طی حسان در یک نفس
تا که گردی ز حبس این قفس
پیش از آنکه اندر آبی نخل دست
فی خیر از مغروداری فی بز پوست
پامی سنیت بگل باشد فرو
بی خیر ز انوار آن روی نکو

چون بخت شاه جان بسکن کنی آن زمان دل از جهانی بر کنی
 اول ساعت بدی اندر تراب آخر ساعت گذشتی ز آفتاب
 پس بر آنی طمی عالم های جان بی قدم کردی تو ای ساکت بدان
 این زمان بونی ز عطرستان جان بروزیده شد معطر این جهان
 باز مشک جان از آن رضوان جو بروزید و برد جمله آنچه بود
 هوش و بهیوشی ز دست اینجاست مست و هشیاری همه یکجاست
 صحو شد هم محو و محو هم مانند مست شد هشیار صحو هم مانند
 آنچه بود از اسم و رسم این جهان فانی آمد چونکه شاهم شد عیان
 زانکه اسما کرد و صد قرن او پرد می نیارد که ز قدرش بورد
 آنچه چشمت دید گوشت هم شنید او ز جمله پاک آمد ای رشید
 پس تو باین گوش چشم ای بی بصر کی شوی از ستر جانان باخبر
 چشم دیگر بر گشا از یار نو گوش دیگر باز کن آنکه شنو

چشم جاہل می نبیند جز قدم چشم عارف بیند اسرار قدم
 چشم عارف صد هزاران ساله آ چشم جاہل می نبیند روی شاه
 سائلی مر عارفی زرا گفت کی تو بر اسرار الهی برده پی
 وی تو از خمر عنایت گشته است بیچ یادت آید از زور است
 گفت یاد آید مرا انصوت و گفت گو بدی بود و نباشد این شکفت
 هست در گوشم همی او ای او انصدا ای خوب جان افزای او
 عارف دیگر که بر تر رفقه بود در اسرار الهی سفته بود
 گفت آن روز خدا آختر نشد مادر آن یومیم و آن قاصر نشد
 یوم او باقی نذر دشب عقب مادر آن روز و نباشد این عجب
 گر رود و نقش زجان روزگار می نیمنی عرش و فرشی بر قرار
 زانکه یوم سردی از قدرش لایزول آمد پدید از خضرش
 پس تو ای جان این محاکوش دار پس اسرار الهی بهوش دار

تا که رزق جان بری از گمش تا که جان سازی فدای طمعش
 تا که هر دم بشنوی الحان او تا بنوشی جامی از حسان او
 تا شوی واقف تو بر اسرار عشق تا چشمی راج ازل زانهار عشق
 رخ نگر و انم ز سیف این خنکا گرد و صد بارم کشند این ناکان
 خم تو نوشید جانم ز ابتدا هم بیادت جان و هم در انتها
 ای بسا یک آتشی از نوره تو عالم تحقیق و دانش را بسوز
 پاک کن جان را ز اوصاف جهان برگشاز مری ز اسرار نهان
 موجی از دریای ژرف معنوی بر فکن تا فلک لفظی بشکنی
 یک قبح در ده که تا از خود رسم بچو صفدر پردمارا بر درم
 ای ز سمت سدره هستی بید هم ز دست قدرت حق آشتا
 ای جهانی در کف تقدیر تو منقلب که ساکن از تدبیر تو
 نوره این شمع و هم زو نوره این جبات مختلف ایشاهمه

این چراغت را که روشن کرده در زجاج حفظ حفظش کرده
 هم ز دهن وجود داد تیش مدد و رفت سید امر کرد تیش رشد
 پس ز باطنم حفظش دار تو تا شود ظاهر از او انوار تو
 دست دشمن از سرش کوتاه نما ای تو ماه امر و شاه انما
 بنگر این شمعت که گشته بتلا در میان گرد باد پر بلا
 چو از انوار جالت نور یافت پس کن در نزد امکانش تو ما
 چونکه روشن کرده خامش کن چونکه بوشش داده بی حش کن
 ای ز مهرت ذره خورشیدی شود وی ز قهرت شیر عصفوری بود
 بروزیده بادها از هر کنار مانده این شمعت میان ای کرد گار
 گر تو خواهی آب آتش میشود ورنه خواهی آتش آندم بفسر
 ای ز حکمت دیو گرد بچو حور ای ز امرت برود از نار نور
 گر تو خواهی باد چون دهنی شود بر فرازید روح و هم نوری بود

ای بجا که الله چو نارت بزخست
 خرم هستی عشاقان بخت
 یک شمر از نار بر دلهما زدی
 صد هزاران سدره برسینا زدی
 پس ز هر دل سدره آمد پدید
 موسیان اینجا به سر باید دوید
 تا که نار الله معنی را ز جان
 بگرید و وار حید از قبطیان
 ای ذبیح الله ز قربانگاه عشق
 بر مگرد و جان بده در راه عشق
 بی سرو بی جان با بر کوی یار
 ماشوی مقبول اهل آن دیار
 وادی عشق است روح اتبیا
 تا صلیب از راه و از بیره بیا
 از فلک بگذریم از مهر اج جسم
 ای تو شاه جان و هم بهیاج جسم
 بیل روحی تو بر گلزار روح
 بازمی آیی تو همساندار روح
 ساعدت مسکت ای باز جان
 سوی مقصد آیی اینجا را ایکان
 پس تو هم ای نوح فلک تن شکن
 خویش را در بحیر نورانی فکن
 غرق کن این نفس و خط خود میخواه
 تا برون آری سر از خیمه اله

خط خواه از شاه از کشتی میخواه
 تا در آئی در پناه خط شاه
 هم تو ای موسی بطور جان بیا
 بگذر از نعل وردا عریان بیا
 ماشوی واقف تو از اسرار زار
 زانکه باز آمد همی از زلف یار
 زلف او ناری که سوزد جان عشق
 کفر و ایمان هم سرو سامان عشق
 زلف او ناست بر فاران چید
 هم بتارشش کردن دوران چید
 بس کن ای ورقا تو از اسرار زار
 لود لود جان پیش این کوران میا
 این عصا سیفی بود کز دست حق
 می بدرد صفا مکان چون ورق
 آن عصا از دوخستان دمید
 و این عصا از امر حق آمد پدید
 آن عصا از آب گل گشته برون
 وین عصا از نار دل باشد کنون
 این عصا ناری بود کز شعله اش
 می بسوزد پردای غل و غش
 این عصا بادی بود کز قوم هود
 می شناسد مومن از کافر جهود
 کشتی آمد آن عصا در عهد نوح
 هم عصا در عهد عیسی گشت روح

موسی نامت زجان شعله کشید
 پس بطور جان همی باید دوید
 نفل چه از جان و از ایمان گذر
 همچو باد از ملک جان بر آن گذر
 بر پر از فانی مکان ای طیر جان
 تا به بزم باقی آن گلرخان
 آتش موسی پدید از سدره اش
 روح صد عیسی دمید از نغمه اش
 ناریان موسی ز طور آمد پدید
 ما ز این موسی زجان شعله کشید
 در میان کوه و جان بس فرقا
 سینه اش سینا و نارش نور دوست
 هست ظاهرا چون نثر از ورقها
 این نه آن بهیضا که ز امر آمد پدید
 کفت او بیضا و قلبش طور اوست
 این زمان فاران عشق آمد پدید
 این جان میآید ایندم بر مشام
 یار ما چون پرده از رخ بر کشید
 اینقدر دانم که از زلفین یار
 می ندانم کز کجا آید مدام
 نافه مشک الهی باز شد
 میوزد بوی که جان گردد تار
 جان ما بایاد او بهر از شد

ای نسیم صبح روحانی بوز
 از نسبای قدس روحانی بوز
 تا ز بوی عنبرت جانها میست
 بر پرند از ارض هستی تا الست
 چونکه عقیقای بقا از فاف جان
 بر پرید او تا هوای لامکان
 هم بیک پر سیر آفاق جهان
 کرد از تائید سلطان زمان
 این زمان باز آمد از غرش نگار
 نغمه های او برون است از شمار
 از گل رویش وی آمد چون بها
 وز لب لعلش شب آمد چون نهآ
 کار عشاقان ز زلفش شد دراز
 جمله معشوقان ز بهرش در نیاز
 گردن گردون بوش در کنند
 صفدریزدان ز تیرش مستند
 از لبش جانهای عشاقان بلب
 هم ز وصلش جان شایان در طلب
 از جانش چشم جان معنوی
 گشت روشن گرتو نیکو بنگاری
 گرنودی چشم او اندر جان
 چشمه های نورگی گشتی روان
 از گلش بس گلستان آمد پدید
 و زرش گلهای معنی برد مید

مازوسی نوزو در کوی او جان عیسی روح جو از روی او
 گرشبی آید برون او از حجاب صد جان روشن کند چون آفتاب
 لیل نبود جز زلف آن نگار صبح ناید بس ز نور روی یار
 شهر یاران جمله اندر شهر عشق جان نثار آورده اند از بهر عشق
 از جمال او جمال آینه بدید وز لبش دل خمر جان اندر کشید
 جمله عالم بویسین بسته است هم ز بهر بس سینه مان بسته است
 چون زینجای جمال آن روی دید در مقام دست او دل را برید
 یک نفس از روح خود چون برید صد هزاران روح عیسی شد پدید
 این نه وصف او بود ای ذوق صفا وصف آن نوزی که او هستش حیات
 که تو برو وصف جمالش پی بری از هزاران کجده معنی بگذری
 وصف یک پر تو که باشد این چنین وصف او خود چون بود ایرو دین
 چشم عاشق چون جمال او بدید هم زد دنیا هم ز محبتی دل برید
 موج دریا های عشق از موج او اوج عقا های جان از اوج او

چونکه چشم تو ز چشمش نور یافت ظلم باشد که بغیر او بتافت
 چونکه نور از او گرفته چشم جان حیف باشد که قدم بردی گران
 چشم تو از چشم حق کشته عیان تانه بسنی جز جالش در جهان
 ستر این سر بسته کفتم ای رفیق در این در خضیه ستم ای شفیق
 تانیتند چشم بد بر روی او تانیاید غصیر راه کوی او
 همچنین در کل اعضا این بدان تاری از قید این ظلماتیان
 گوش تو چون نغمه زارش شنید رازهای جانی از سازش شنید
 چونکه صنع ایزدی کشته عیان چشم بر او کن تو از خلق جهان
 که تو با چشمش جهان را بنگری بر هزاران ملک معنی پی بری
 می نه بیند چشم او جز روی او می سپرد مرغ او در کوی او
 از وصالش جان عشاقان بوخت وز فراتش نارد لها بر فروخت
 پس بسوزد عاشق بی جان و سر هم ز هجر و هم ز وصلش ای سپر

پس تو عشق حق رفیق خود بدان
 تا شوی پر آن ز قید این جهان
 عشق آن باشد که جان فانی کنی
 جان و دل در ملک باقی افکنی
 سر این معنی شنو گری بری
 تا بمسراج الهی بر پری
 مآگه نخلت بار روحانی دبد
 میوه های قدس نورانی بد
 ای نسیم از زلف او عطری بیار
 ای غمام از فضل او رشی بیار
 تا ریاض جان عشاقان او
 لاله های عشق آرد بس نکو
 این دل عاشق بود عرش اله
 چونکه پاک آمد ز قید ماسواه
 چون ز حبش بیت او معمور شد
 او به بیت و بیت او مستور شد
 بیت او از سنگ و گل نبود بدان
 بیت او جز دل نباشد ایچون
 چونکه قلبت پاک شد از نورا
 شد مقامش چونکه آمد طور او
 چونکه بیت الله عاشق شد تمام
 جلوه معشوق آمد بردوام
 باز عشق آمد حجاب عقل سوخت
 خرمین عرفان و علم و فضل سوخت

چونکه غیرش نیست در بیت ای سپر
 جمله حکم او بدان تو سر بر
 پس تو چشم و گوش و دست از او بدان
 او به بسیند او بگیرد آن زمان
 جان عارف مسجد اقصای اوست
 محزن اسرار او آذینای اوست
 چاره اکنون ز نو باید نمود
 این نصیحت را بجان باید شنود
 هم ز بهر و وصل هر دو در گذر
 ماری در زلف اصل ای سپر
 تا تو در هجر می یقین در آتشی
 هم ز وصلش در تب و هم ناموشی
 پایی نه در عرصه پاک بقا
 که بود غیرش در آن میدان فنا
 گر حدیث کان الله خوانده
 ورتور فر لیس غیره دیده
 پایی همت اندر این ره تو گذار
 تا شوی فارغ ز وصل و هجر یا
 چونکه دانستی یقین ز اسرار جان
 که نباشد غیر یزدان در میان
 پس ز آب جان بران خاشاک را
 تا به بینی جلوه آن پاک را
 تا به بینی تو وصال اندر وصل
 تا به بینی در دلت نور جمال

این بود و وصلی که سد نبود و را
 بلکه بجزش می نباشد از و را
 وصل و بجز تو بود مشرک ای سپهر
 گر تو داری گوش بر بند پدر
 زین دو عقبت چون هما بر پر برو
 ماهوای وحدت سلطان هو
 لیکت ترسم که بلغزد پای تو
 وهم بد پیدا شود در رای تو
 واجب آمد شرح این معنی کنم
 بیخ و سواس دل ازین بر کنم
 تانیفتی زین بیان اندر غرور
 وارهی از کبر و ناز و شتر و شو
 وصل اورا تو تجلیش بدان
 که شده بی چند و چون در تو عیان
 نوزاد و در تو و دینه او بود
 جهد آن کن تا که او ظاهر شود
 پس تو وصل از خود جوای نگار
 تا نهی بعد از آن هجران یار
 مخزن کز آلهی هم توئی
 لیک از غفلت پی اینان دی
 تا نگردد در تو او صافش عیان
 خویش را در هجر گمراهی بدان
 از وجود خود نکروت بی نصیب
 از صفات اسم و رسم ای سبیب

اوز لطفش با بهار تو گشود
 تو مبیند آن با بهار همچون یهود
 چون شنیدی ناله نی راز عشق
 این زمان شناس اورا هم عشق
 چون شنیدی صوت نی نانی نگر
 تا نباشی بی خبر از شه مگر
 چونکه نانی در جهان اغیارید
 زان سبب نی را حجاب خود گیرند
 پس تو بر در این حجابت بکفران
 تا که خبر نانی نه بینی در جهان
 همچو صف در بر دران احباب را
 تا به بینی جلوه و تاب را
 همچو نی بجزوش تو اندر فراق
 تا که آید نایت اندر وثاق
 چون در آید نانی جان در خروش
 سینه های عاشقان آید بگوش
 آتشی بنسوز از نی تو همی
 تا بسوزد در جهان و صف منی
 از منی چون میم سوزد در جهان
 غیر نی باقی نماند در میان
 چونکه گردد چشمت از نورش بصیر
 غیر نانی خود نه بینی ای خیر
 پس زمانی بشنو این اسرار را
 مابری بونی از آن گلزار را

یک شر از نار عشقش بر فروخت
 خرمین هستی سلطانی بسوخت
 چون مجالش پرده از رخ برکشید
 پرده اجلال سلطانان درید
 خورد چون تیری ز مرگان نگار
 بر درید او صدر جان شهیر باد
 تاج شاهی را ز سر آندم فکند
 بنده گشت و انکه افتاد او به بند
 همچو صید او دست صیادی قنای
 یا چو گاهی در دم بادی فتاد
 گر بود پیکری رود سوی عراق
 شرح گوید درو هجران فراق
 کز فراق جان مشتاقان خست
 تیر بجزت سینه شاهان بدوخت
 در میان با و تو ای شهر جان
 صد هزاران قاف باشد در میان
 نیست پیکری بسز که آه پر شرر
 یار و دبا و صبا گوید خبر
 دست از نخلش بسی کوتاه ماند
 جان ز جگرش بگریز چشم راند
 ای صبا از پیش جانان بکیزمان
 خوش بران تا گوی آن زور آیدمان
 پس بگویش کی مدینه کردگار
 چون بماندی چونکه رفت از برت یاد

یار تو در حبس و زندان مستلا
 چون حسین اندر زمین کربلا
 یک حسین و صد هزارانش نرید
 یک حبیب و این همه دیوتو شنید
 چون کلیم اندر میان قطیان
 یا چو روح الله میان سبطیان
 همچو یوسف اندر افتاده پچا
 آن چهی که نبودش پایان و راه
 بلیلت شد مستلا اندر قض
 بسته شد هم زین قض راه نفس

تمه

ساقی از غیب بقایق بر افکن از غدار
 تا بهوشم خمر باقی از جمال کردگار
 آنچه در خجانه داری نشکند صفرا می عشق
 زان شراب معنوی ساقی نمی بگری بیای
 ما که این سستور شیدالی در آید در خرو
 تا که این غمور تابی بر آید زین خمای
 تا نگردد می فانی از وصف وجود ای مرد
 کی حبشی خمر بقا از لعل نوشین نکا
 ما عشقی بر فرورد جمله بستیا بسوز
 پس قدم بردار و اندر کوی عشاقان گذار
 گر خیال جان می هستت بدل اینجا
 در سار جان دل داری بیا و بهم بیای

پای نه بر فرق ملک آنکه در او ظل فخر
 تابینهی ملک باقی را کنون از نکر
 رسم ره این است که وصل با داری طلب
 ورنه باشی مرد این ره دور شو خمیاری
 گز بهی خواهی که گردی واقف از اسرار^{عشق}
 چشم بر بر گشا بر بند راه افتخار
 تابینهی طور موسی طائف اینجا آمده
 تابینهی روح عیسی زار عشقش مبعثار
 تابیبایی دفتر توحید از لطفین دوست
 تابخوانی مصحف تجرید از خدین یار
 بین بکش خمر فرخ از چشمه حیوان^{عشق}
 تابغیر فزی سر اندازی همی در پای دای
 مرد گانند در این انجمن اندر ره دوست
 امی سیحای زمان همین نفس گرم بر آرد
 مافضای لامکان در ظل صاحب آفتاب
 درویش جهان سوخت از این شعله جانوری^{اللهی}
 وقت آن است کنی رنده از این نغمه زار

باز آوده جامی این ساقی عطا شازا
 زان ساغر باقی ده این فانی دور از ازا
 این پیکل فانی را بر سوز و بر و خندان
 ما از وزن جان نیم رخساره جانانرا

پاکم کن از آرایش دردم ده از آستان
 انگاه بهم در پیچ این دفتر سحران را
 هم نغمه عیسائی هم سدره موسائی
 نارا نند محرانی کاتش زدی امکارا
 از آبدنم بر مان وز قدتم بجهان
 در ظل فدا ده جای این بسیر و سامانرا
 دنیا و عقبی را جمله بر هست دادم
 باز آبر بهت ریزم هم جان دور و ازارا
 کار کرده بر اندازی عالم همه بگدازی
 کار همه بر سازی بر هم زنی ایمانرا
 شمشیر بگفت داری ای عشق اینک سر اینک
 زنجی زن و محکم زن این عاشق سجا ایزا
 با بروی خونریزت خون من بیدار
 پس مالک جان بختت روحی بدکم ایزا
 افغی کیسویت خون دل و جان خورده
 پس با کف بیضایت بر گمیر تو لعیانرا
 گریخت تو بر فرقم و ریت تو بر صدم
 ناید همی اندر پی حاصل چه پوستانرا
 درویش همی خواهد جانرا بر برت باز
 گر چه نبود لایق هدیه جان یزدانرا

بُت ما آمد با سطله باده
 بارخ چون آفتاب بادی ساده

ساده زچه از دنیا و عقبا
از نقشه امکان فارغ و آزاده
از روی چوماهش سال جهان با
وزا برسیا هوش خورشید پوشیده
پر خم پر خم آن زلف چو زنجیر
مبهم مبهم آن لب نادیده
غضب دارد چون گوی سیمین
دین دارد چون حقه بیباده
از خنده او تنگ شکر ازان
و غضب او نار حسیم آگاه
لعل نیکینش یا قوت درخشان
گشته در او مضمحل و ناساده
آمده با چشمی مست و دلی هشیبا
سبحان الله زینت غضب آورده
گفتم شاه تدمی درده
گفتا حاشا زین طمع بهیوده
این حمر حیات است میالایش
و این آب بقار او مکن آلوده
اول تو دهان بر بند ز گفتار
هم ز خیالت شو ساکن و آسوده
هم تو بشود دل را از آنچه بود ظاهر
و نگاه ز باطن شو تو پاک و گزیده
چونکه شدی خالص از بوطه رسته
انگه دو پیمان دهمت زمین باده

گفتم ای ز دست حکم قضا مضا
وی از قدرت نور قدر تابیده
گرد خور باشم امر بدیعت را
ورد را را ایم این وصف شمرده
دیگر زچه گیرم از دست تو ساغر
وزچه خورم باده در این شب آده
گفتا می می توجه درو همی
وز راه حقیقت بس دو بانه
این جام را وصف کجالاتی
این آتش کی در خور افسرده
گر قطره از نرم تو بیا شامی
بینی تو بسی ناگفته و نادیده
گفتم زچه تا خیر ای محتر دوران
درده جامی زان کو خورشنده
گر جان خواهی دهمت صد بار
ور سر خواهی در پات فداوه
انگه بخشید آن کوثر روحانی
نوشیدم و دیدم آن عالم جاوید
صبحی دیدم شمس از او مشرق
خجری دیدم کز جان بد مید
رضوان دیدم چون روی رنگین
بستان دیدم از چشم خزان پوشیده
در صورت گل معنی بلبل مستور
وز بلبل ستر الهی بشنیده

ظاہر باباطن دست در آغوش صورت با معنی در یک جامہ خیزند
 از شجرش شنیدم آن نکته کہ موسی از سدرہ سینا آن را شنیده
 وقتی دیدم آنستم الهی مدہوش در جستی و نیستی بسی رہبیدہ
 ہیکل سرست از صبوحی صبحکامہ و زکون جہان بلا مکان پریدہ
 الحق دیدم آنچه بگفتن ناید سبحان اندرین دولت تو
 بودم در حسرتی بس عالی کز چہ شد این بساط گسترہ
 دہنم نبرہ راہ بجائے فکرم از سر بسی و اماندہ
 گفتم دلیلے باید جختہ گفتم رہبری باید پسندیدہ
 ما خود گفتم کی عالم حیرت عقلی است ایدل معین لغزیدہ
 گفتم ای عقل ای ہمیر قدسی وی کان خرد آن رہبر در ماندہ
 این چہ بساط است در او جان خام وین چہ نشاط است کہ ہستی دادہ
 بودم با خسرو در این گفت کامدا از غنیم این مرودہ

کی زالد و شیدا میدان این تو از قدم آن شہ نوز سیدہ
 آن کز امرش عالمی تازہ و زلفخہ او روح میجا زندہ
 آن فسر الہی کز قدرش روح القدس مکینہ و بندہ
 بس کن درویش از این بیش لگو خوشتر بود سر خدا پوشیدہ
 سحر آمد بہ بستم یار کی شوریدہ ز عشق می ل افکار
 ای برایم فتادہ بجز سوی وی در را ہم گشتہ اسیر ہر دیار
 کہ پایت سچیدہ همی افغی کہ برگردنت ز بخیر شرر بار
 امی نختہ بکشی در بستر راحت وی نیاسودہ وی از فتنہ زور کار
 از آتش آہت کہد عالم سوخت و ز دردت چشم جہان آتش بار
 کہ طوق بگردن چو عبیدی عاصی کہ با سلسلہ بردنہمی بر سر بازار
 کہ مظلوم فتادی بدست ظالم کہ در بجن جناب بسی لیل و نہار

از درد دل و دوستان در آتش
 وز آهت رخ عاشقان تیره و ما
 چشم از خون یا قوت بر افشانند
 زان گشته همی چشم شفق کلنار
 با این همه محنت که بر اہم دیدی
 سر و گشتی و نالیدی زار
 از خست که امشب تو نیاسا
 و خست که گشته بدنت چون تار
 شب غلطی و سچی تو همی بر بالین
 غلطیدن زاری که گزیدش مار
 اکنون ز چه می سچی و مینالی
 و ز چه پر دیت رنگی همی از خسار
 گفتم ای یار ای طبیب جانم
 چه عجب آمدی بر سر بیمار
 ای از رویت شمس سما مشرق
 وی از عشقت نفس سکون به قرار
 گر تو از حال حبیبیت پرسی
 از زردی خسار شنو اسرار
 گر چه غشقت بسی تیر خفا خوردم
 ہم گشته براہت اسیر دست کفایت
 کہ بکشندم بر کوه و درودشت
 کہ ببرندم در محضر فجار
 گر گویم آنچه بدیدم از عشقت
 البتہ زبان بماند از گفتار

لیکن تنالم از تیغ جنایت ایدوست
 دردت را چو جام کیرم بہ کنار
 جان رشته حُبت تو ہمی گنسلد
 گر بزندش سہ از خنجر جہ آزار
 نہ چنان بستم دل بچشم کیسویت
 کہ شود باز ہمی تار و ز شمار
 شب در آتش غم از آن می سووم
 کہ نذیدی سہرم همی بر سردار
 اطیار بقاہ آشیمان برگشتند
 ما مانده در این عالم فانی بس خار
 اد و قستیکہ علم بفسرازی
 ای سہر خدا دستی از خیب برآر
 تا بر مانی خاکباز از خاک
 ہم بر دانی ز اینند دل زنگار
 ہم از قید دو جهان بر مان
 ایدوست تو این مہاجرین انصار
 بر سر شان نہ از تاج لقا تاجی
 بر بہیکشان بر بند خست ز تار
 بس کن درویشا زین پیش من نش
 کافا و سہر همی بجان زین گفتار
 رشخ عا از جذبہ مامیسیرد
 سہر و فانا نغمہ مامیسیرد

از باد صبا مشک نجات گشته پدید
 وین نغمه خوش از خنده ما میریزد
 شمس طراز از طلعت حق کرده طلوع
 سحر حقیقت بین کز وجهه ما میریزد
 بحر صفا از موج لقا کرده غمزدش
 وین طرفه عطا از جذب ما میریزد
 بخت مل از نظر گل شد ظاهیر
 این رمز یلیح از رنه را میریزد
 نقشه نا قوری جذب لاهوتی
 این هر دو بیک نغمه از جو ما میریزد
 دور آناهو از چهره ما کرده برود
 کور هو هو از نغمه ما میریزد
 کوش حق از کاسه دل گشته هویدا
 وین ساغر شد از لعل بها میریزد
 یوم خدا از جلوه رب شد کامل
 این نغمه خدایت از غم طا میریزد
 طغ بنانی بن رشع عالی بین
 کین جمله زکات نغمه از لحن خدا میریزد
 ماهی سر بدین طلوع منزه بین
 صدر مرده بین کز غرش علی میریزد
 نخله طوبی بین رنه و رقابین
 غمّه ابھی بین کز لعل صفا میریزد
 اهنک عراقی بین دف حجاز بین
 کف المٹی بین کز جذب لاهوتی میریزد

طلعت لاهوتی بین جوری لاهوتی بین
 جلوه ناسوتی بین کز سحر عا میریزد
 وجهه باقی بین چهره ساقی بین
 رقیق زجاجی بین کز کوبه ما میریزد
 آتش موسی بین بیضه سنیابین
 سینه سینابین کز کف سنا میریزد
 نالهستان بین حالتستان بین
 جد چستان بین کز جوق لقا میریزد
 غنچه مالی بین طرزه بالی بین
 رنه فانی بین کز کنگک بها میریزد
 طغ ظهور است این رشع ظهور است
 غن ظهور است این کز غن فیا میریزد
 بجانا جان تمی دریافت ره از بوی او
 مهرومه آسخت با هم روی او ابروی او
 بوی عطری بر وزید از پرچم زلفین او
 مشک و عنبر شد شعله در جهان از بوی او
 پرده گرفت از جمال آمد بطرفه و ابجال
 منصف شد جلوه عالم ز نور روی او
 هوش و بهوشی از غش روی او مد هوش شد
 مست و بهشیاری شده طائفه بخت در کوی او
 عاشقان تشنه را ایندم بشارت در دید
 گوی باقی شده جاری همی در جوی او

این عجب نبود که عاشق در کندش او فنا
 گردن شامان جان اندر خم گیسوی او
 موی اغشش خوش در طور معنی می شتافت
 عیسویان زنده آمد از دم دلجوی او
 صد عشاق جهان شد خالی از صبر آنان
 را که او از رخسار شد ظاهر از مینوی او
 باو خفاری و زید از گلشن باقی کنون
 چون پدید آمد به عالم شسته از خوی او
 رسم بدکاران شکست دست میکانان
 نقش عالم تازه شد از قوت بازوی او
 عکس از خال خوش در آینه وحدت فنا
 چون چمال خویش دید آمد بحسبجوی او
 یک سخن نگفته از سر خدائی در جهان
 عالمی بینی تو پر غوغا ز گفت گوی او
 حشر بینی ظاهر و هم نشزینی آشکار
 گروز و در ملک هستی نغمه از موی او
 کی تو تنستی خلیل اصنام عالم را شکست
 گرنودی قوتش از نغمه یک بهوی او
 من بهر سونی سجود آمم کنون از بر آنک
 زانکه باشد سویها را روی بر موی او
 گرهی خواهی که چشم تو شود روشن نور
 جد آن کن تا بیابی کحالی از دروی او
 جان عاشق بر پرد تا سدره قریب اله
 گر بگوش او رسد یک نغمه یا بهوی او

چشم سرگشا و آنکه طالب دیدار شو
 ورنه رخسارش نینمی گریه بینی روی او
 میدود در ویش در صحرائ عشقش بهنجان
 که دود در بر وحدت گنگه آبهوی او
 بیلان مستند از یک نغمه یا بهوی او
 جان عشاقان هم از یک نغمه یا بهوی او
 جان بجانان میرسد با وجد و حال است
 گر بگوش او رسد یک نغمه یا بهوی او
 جان عاشق بر پرد تا سدره اقصای عشق
 گردد کارشش بود یک نغمه یا بهوی او
 مست گرد عالم سبجی عاشق از جمال
 اگر بدو رافند ز ساقی باد و یا بهوی او
 موی جان مضیق در طور معنی او فتد
 گر بر افروزد بسینا جند و یا بهوی او
 طور دل گرد و نیر و جان بر نفس آید بی
 گرد افند در جهان یک نغمه یا بهوی او
 محو گردد رنگ غیریت ز نغمه روزگار
 گریه بر روز و از جند و یا بهوی او
 از قیامت قیامت بین میان عاشقان
 هم شنو او از صورت ز نغمه یا بهوی او
 جان عاشق بر پرد تا عشقش از زبان هم بگذرد
 چون شود مجذوب عشق از نغمه یا بهوی او

دست بردارد ز جان جانان مجرب خویش
 گرفت در ملک هستی جلوه یاهوی او
 باو باقی بروزد از ملک فانی این زبان
 چون وزیده بوی مشک از نافه یاهوی او
 حوریان در غرق عزت بوجد آینه اگر
 بشنوند از گوش خود یک رتبه یاهوی او
 طریح از نو بنگند اندر جهان آب گل
 طالع اراید مشرق وجهه یاهوی او
 عالم امکان بسوزد هم خیم عقده س
 گر بر آید از نسایک ز ناله یاهوی او
 گوش عالم پاک گردد ز آنچه بشنید از جان
 گرد آید یک دمی در حلقه یاهوی او
 نیست کرد دست هم رنگ گریه
 گر بر آید غیبا از پرده یاهوی او
 محو مطلق گردد انگس از زوی دست
 گریه بسند یک نظر از شعله یاهوی او
 کی توانستی سیخ از گنبد اعلی گذشت
 گر نبودی رهبرش کیغیره یاهوی او
 کی تواند غیر او در ملک هستی پنهان
 زانکه باشد بس غیور آن شخصه یاهوی او
 رنگ هستی را نه بیند چشم امکان ای سر
 گر رود بزخم دمی آن دیده یاهوی او
 تشنگان بر بسیل قدس ربانی زیند
 که شده جاری همی آن چشمه یاهوی او

میش از این درویش این آرمعانی را خزن
 که شده یاهوی او آشفته یاهوی او
 ساقی بده آبی زان شعله نورانی
 تا که بشوید جان را از وسوسه نفسانی
 زان آب که او شد صورت آتش سید
 زان نار که او ظاهر آن کوشه روحانی
 یک جلوه از عکس بر صفحه جان افتاد
 والد از آن جلوه صد حکمت یونانی
 یک جذوه از آن شعله بر سدره سینا
 مد هوش از آن جذوه صد موسیقی شرا
 یک شعله از آن آتش عشق و بزم خمرگاه
 در آب گل آدم هم در دل آسانی
 ای عشق چه می تو که تو جانان پر آسود
 هم از تو در آمد حیرت در حکمت لقای
 گاه کنی دعوی که منم جلوه محبوب عالم
 که گوئی که منم خود آن طلعت سبحانی
 چون از تو وزد بر جان رایحه جانان
 بر بر چه کنی دعوی گویم که به از آن
 هم مونس جانی هم آیت جانانی
 هم جمعیت جانها هم از تو پریشانی
 گر پر توی از رویت در صحرها آرازند
 بینی بجزنداری صد یوسف لیلیانی

هم بوی نبی از تو هم روح مسیح از تو
هم موسی بیضانی هم شعله فارانی
سر ما بکند بسته دلها غمخسته
هم حامی شیدانی هم عالم ربانی
من خود تو ام محمور هم از تو شدم مشهور
که هم صد جان که کنیم قربانی
گر قابض ارواحی از چه کنیم زنده
و رحیمی ابدانی از چه کنی ثبانی
در خر که سلطان یکبار اگر بخراحی
سلطان کنیش بنده هم بنده کنی سلطان
یک شعله از رویت در گلبن جان آمد
افروخت جمال جان چون لاله انعام
و ده چه نسیم آمد با مرده جان بخش
کز شرق جان آمد آن طلعت یزدانی
جانها سپرد از شوق لها بر مید از
هم عشق شدش عاقل هم جوهر امکان
هم عشق شده بنده هم عقل کند ربانی
از حکمت و الف با این دو ضد نظر
هم عشق شده بنده هم عقل کند ربانی
در ویش مدرزین بیش این پرده ار
کز شرفغان خیزد وز عالم حیوان
عشق از سدره اعلی با شعله فارانی
هم با جام بلا آمد از ناحت سبحانی

اول کوب فنا بخشد بر زمره عشاق
انگاه کند باقی از نقره روحانی
ای عشق توئی سلطان در مرکز امکان
کز نینب بردی تو هم صبر و شکیبانی
که آتش یوسانی که صوت انا للهی
که بنده و که شاهی از جلوه ربانی
خلق بر افتاده هم مرده و جان داو
یک نفسی بر کشای روح مسیحانی
مانوت بر تو لا هوت ظهور تو
ما هوت حضور تو ای گوهر رحمانی
مان دکم بر سوز انگه جگرم بر تو
از نار جمال خود وز ابره لبعانی
ای بی خبر عالم از خود خبرم درده
من گم شده را هم تو شعله لورانی
گر لطف بی خواهی یک قوی در ده
من تشنه یک جام تو کوثر یزدانی
ان زلف سیاهت را بر گیر ز خست
ما تمس برون آید از پرده غمانی
من صید دو ابرویت هم بسته گیت
که بکندم بندی هم گاه تو بکشی
هم تو لبانم بستی هم تو زبانم رستی
هم از تو کنم مستی ای باده ربانی
گر روی کئی پنهان یک خط تو از امکان
رسم بقا بخیزد گردد و جهان فانی

ای از تو فغان من وی محی جان من
 هم کون و مکان من ای معرک سلیمان
 این بس عجب آید این نکته که بنمودی
 موجود بهر شمی از چشم تو پنهانی
 ای بلبل باغ من وی علت داغ من
 وی از تو فراق من زن زنه سربانی
 عیسی رسما آمد موسی رسنا آمد
 جانها همه بشتاب در محضر قدسانی
 فایده فی ازنی این عشق نیندا
 هم فی بودم فی هم فی کندم نانی
 درویش میا زار زین گنج بسیار
 کز حرف بر آشوبد این گنج بدینا

در سنه ۹۶ بیانی

بعون الله الجنتی الاهی تحریر این مجموعه مبارکه موفق گردید البعد المذنب الفانی
 الحاج بعنایت رب الباقی علی اکبر الروحانی الیلانی فی یوم الثالث من شهر الثیر ۱۳۱۸

۸

هوالمقتدر علی ما اراد

وجه حق از افق اعلی باهل بھسا توجه نموده میفرماید در جمیع احوال
 با آنچه سبب آسایش خلق است مشغول باشید بهمت را بر تربیت
 اهل عالم مصروف دارید که شاید نفاق و اختلاف از باین امم با هم
 اعظم محو شود و کل احمل یک بساط و یک مدینه مشاهده شوند
 قلب را متور دارید و از خاک و جایشاک ضعیفه و بغضا
 مطهر نمایند کل احل بیک عالمید و از یک کلمه خلق نیند
 نیکوست حال نفسی که محبت تمام با عموم انام معاشرت نماید
 در جمیع ایام عباد الله را معروف امر نمودیم و از منکر نخی کردیم
 قسم با قیاب ظهور که از افق بچین مشرق است فساد و نزاع و جدال
 شأن انسان نبوده و نخواهد بود باید کل بما بحیب الله ناظر باشند
 و بما امر و ابه فی کتاب عامل طوبی لک بما اقبلت الی الله

اذا عرض عنه كل مشرك مريب ان احفظ هذا المقام باسم
ربك القوي القدير

